

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Bu sayı
ilâveli

19 MAYIS TOPRAĞI I

ÇİĞDEM
ZORLU

Giyim
Söleni

Altınyıldız'la Bahar bayramı Yaz bayramı...

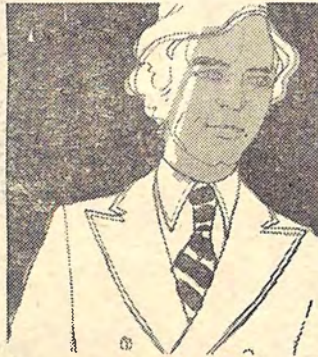
Trident

Prestige

Sunset

Blink

Altınyıldız'ın bu yepyeni Bahar ve Yazlık çeşitleri giyiminize neşe katacak, canlılık katacak. Gençlik katacak. Ve şenlik.

Bir görmek gerek Trident, Sunset, Prestige ve Blink'i. Maviler, bejler, yeşil, sarı ve grileri. Kahverenginin en güzel tonlarını. Asil lâcivertleri.

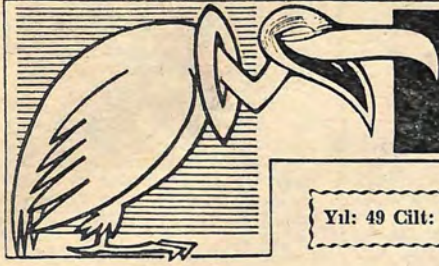
Yepyeni desenlerle bezenmiş, '71 erkek modasının bu en seçkin örneklerini bir görmek gerek.

Altınyıldız'ın eşsiz kalitedeki yazlık çeşitleri buruşmaz. Dayanıklıdır. Çok iyi ütü tutar.

Büyük kumaş mağazalarında arayınız.

Altınyıldız
Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 22 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Mayıs 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

19 Mayıs

Dağ başını duman almış.

Gümüş dere durmaz akar.

Marşını bundan elliiki yıl önce söylerken, Mustafa Kemal'in ülkesi Türkiye'nin üzeri gerçekten çok dumanlıydı!

O gün memleketin tersaneleri düşman işgali altındaydı. Yurdun stratejik ve özellikle verimli köşelerine düşmanın askerleri yerleşmişti. Türkiye'nin bütünlüğünden sözeden kalmamıştı. Bölücüler azıtmışlardı. Çok kişi:

— «Türkiye çok gerl kalmıştır, kendi yetenekleriyle kalkınmasına ve hele yedi düveli topraklarından çıkarmasına gücü asla yetmez... Bâri Amerikan mandasını dâvet edelim...»

Diyorlardı.

İşte Mustafa Kemal böylesine yağma edilmiş bir vatan üstünde yola çıktı. 19 Mayıs 1919, O'nun yüksek kişiliğinde Büyük Türk Milleti'nin Kurtuluş Savaşına başlamasının birinci günü oldu. O'nun liderliğinde, düşman istilâsı karşısında, çeşitli bölgelerde kurulan parça parça mukavemetler birleşecek, büyük bir moral kuvvet haline gelecek ve bu birleşmeden de itibarlı Türkiye Cumhuriyeti doğacaktı.

Atatürk, Osmanlı Devleti'ni, içine düştüğü feci durumdan kurtarmak çabasına daha yüzbaşı rütbesinde başlamış ve bu konudaki düşüncelerini sırasıyla Mahmut Şevket, Talât ve Enver Paşalara mektup ve raporlar halinde yazmaktan çekinmemişti. O'nun ana fikirleri, devlet yönetimini serüvenseven devlet adamlarının elinden kurtarmak; politikadan uzak bir silâhlı kuvvet yaratmak; misakı milli sayılacak sınırlar dışındaki milletlere özgürlüklerini vermek; bütün dünyaya millet haklarına dayanan barış içinde bir arada yaşayış getirmekti. Büyük Türk Milleti bu çerçevede uygar bir düzliğe çıkarılmalıydı.

Fakat zamanın devlet adamları O'nu bu şekilde tanımamış; Atatürk'ü desteklemek şöyle dursun, O'nu millettten uzaklaştıracak her çareye başvurmuşlardı. Çanakkale Zaferini kazandığı zaman bile, O'nu milletin kalbinden silmek çarelerini bulmuş ve hükümdar huzurunda ya-

pılan zafer şenliklerine O'nu katmamıştı...

Monduros mütarekesinin Osmanlı Devleti'ni ölüme hükümlü ettiği yalnız O'nun tarafından görülmüştü. Yalnız açılacak yarayı görmekle kalmamış; milletin bu faciadan kurtarılma yollarını da göstermişti. Bütün devlet adamları yabancı mandasını paylaşırken, cuma selâmlıklarında, «Bu milletin, sadece, kendi varlığı ve enerjisiyle kurtarılabilceğini» yalnız O söylemiş ve haykarmıştı.

Nihayet Padişah rejimiyle Büyük Türk Milleti'nin kendisini kurtaracağını anlamış ve milletin kendi iradesine dayanan bir mücadele açması lüzumuna karar vermişti. 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıkış bu mücadelenin başını teşkil etmişti.

Atatürk'ün bildiği, inandığı ve mücadelesini bağladığı iki büyük kuvvet vardı: Büyük Türk Milletinde gördüğü büyük hasletler ve savaşta bu hasletleri değerlendirebilecek milletvekilleri ve komutanlar...

Bizlerin gözünden kaçmış olmakla beraber Türk Milletinin bu güzel hasletleri çeşitli yüzyıllarda çeşitli yabancılar tarafından da ortaya konmuştu: «Türk Milleti tek başına Avrupa'yı istilâ edebilir; bereket başında yöneticileri yok...» diyorlardı.

Atatürk istilâcı olmadığı gibi Osmanlı Devletinin istilâlarından da hoşnut olmamıştı. Fakat Türk Milletini ölümden kurtarıp itibarlı bir millet haline getirmek için vaktinde gelmiş çok büyük devlet adamı idi. Hattâ bütün dünya O'nun değerli fikirlerinden istifade edebilirse, millet haklarına dayanan ebedi bir barışa kavuşabilecekti. Bütün dünya O'nun ölümüne bundan ağlamıştı.

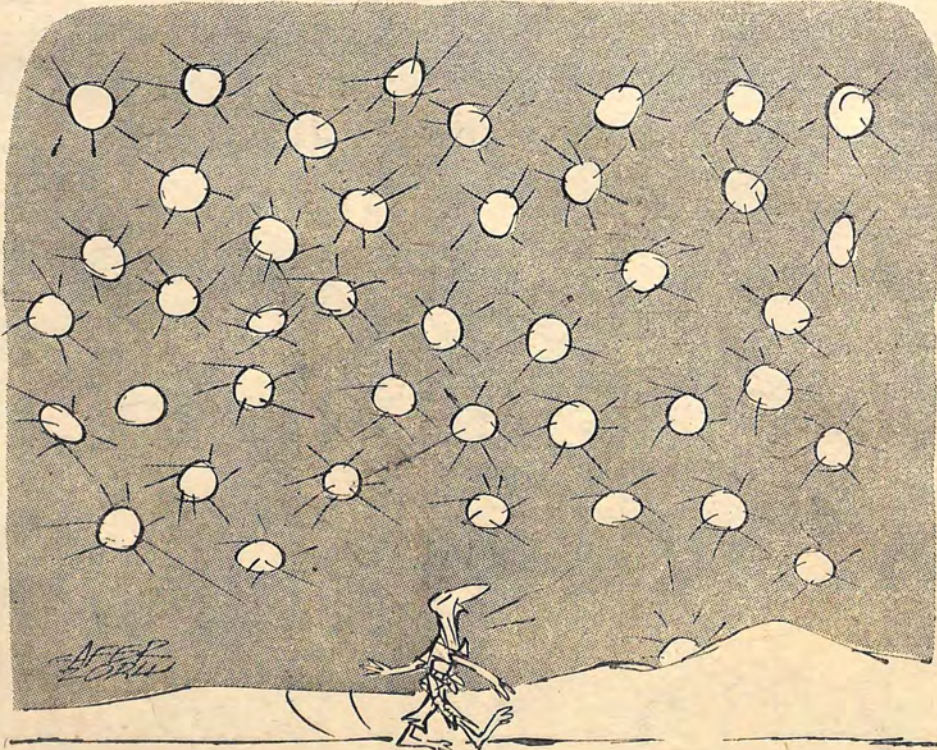
Devlet adamları O'nu ne kadar uzaklaştırmak isterlerse istesinler, savaşlar, bütün askerlerin O'nun etrafında toplanmasını sağladı. O, çevresindekilere vazife verdi, şeref verdi, kendi gücünden güç verdi. Özellikle Mareşal Fevzi Çakmak, Kâzım Karabekir, Ali Fuad Cebesoy ve

Fahrettin Altay gibi komutanlar, o kuldan çıkış itibarıyla daha kıymetli olmalarına rağmen, vatanın ancak O'nun yönetiminde kurtulabileceğine inanmışlardı. Bu komutanların, milletvekillerinin ve değerli kâleri sahiplerinin Atatürk ile millet arasında bağlayıcı hizmet görmeleri Kurtuluş Savaşında zafer kazanılmasının birinci nedenleri arasında bulunuyordu.

İşte 19 Mayıs 1919 gününden böyle bir kudret doğdu ve milletin ufuklarını aydınlattı. Atatürk'ün 19 Mayıs gününü «Gençlik Bayramı» yapması ve büyük nutkunda da Cumhuriyeti gençliğe emanet etmesi her Türk'ün, iç ve dış düşmanlara karşı vatani koruması için, Atatürk ve mücadelelerini iyi bilmesini zorunlu kılmaktadır.

Atatürk'ü sevmek, Atatürk'e inanmak, Atatürk'ün emanet ettiği değerlerini korumak, yalnız, ama yalnız O'nun yolunda yürümekle olur.

AKBABA

— «Güneş ufuktan şimdi dooogar...»

Bir göbeklik yer

MUZAFFER İZGÜ

BELİMİN ağrısından kahveyi garsonla ocakçıya bırakmış, dinlenmek için eve gelmişim. Daha yeni uzanmıştım ki yatağa, bizim garson çıkageldi:

— Abdi abi müjde, sana piyango çarptı piyango, dedi.

— Ulan ne piyangosu? dedim, ben piyango bileti falan almadım ki.

— Usta çabuk giyin gel, öyleyse toto'da ontü...

— Ulan ben toto da oynamadım...

— Yahu davranışına biraz, öteden beri kahvenin çalışmadığından şikâyet edip durmaz mıydın, işte şimdi yaşadın.

— Oğlum söyle ne olduğunu?

— İstimlakçiler geldi Abdi abi...

— Ulan bu mu ydu piyango?

— Bu ya...

Giyindim, kalktım gittim kahveye. Baktım bir kaç memur, bizim kahvenin orasını burasını ölçüp biçiyorlar:

— Hoşgeldiniz, dedim.

— Hoşbulduk, dediler. Bu kahve senin mi?

— Benim efendim.

— Bu kahvenin tam ortasından yol geçireceğiz...

— İyi amma beyim, istimlak bedelini verecek misiniz?

— Elbette...

— Eh, geçirin öyleyse...

Ölme biçme işi bittikten sonra çekip gittiler. Ben de bu arada beklemeye başladım. Boyuna dükkâna kaç lira istimlak parası vereceklerini düşünüyordum. Şayet şöyle yük lü bir para verirlerse elime, şehrin başka bir semtinden dükkân alacak, orada manavlık yapacaktım. Bıkıştım kahveciliğin veresiyesinden, kırılan bardak tabak parasından, bir de garsonların üç gün çalışıp sonra kaçıp gitmelerinden... Şöyle üç ay sonra, karşımdaki tenekeliyi çağurdılar. Tenekeli bir hafta kadar uğraştıktan sonra:

— Allah bin bin bereket versin, dükkânının bedelini tastamam verdiler, dedi ve boşalttı dükkânını...

Sevinmeye başladım, sıra bana geliyordu. Hattâ bu semte iki semt

uzakhtaki bir yerden dükkân bile peylererek kaparo parasını da peşin peşin verdim.

Bir kaç gün sonra bir memur kanveye gelerek:

— Abdi Sönmez kimdir? diye sordu.

— Benim, dedim.

— Kardeşim sen yarın gel, istimlak parayı al, bir ay içinde de dükkânı boşalt, dedi...

Büyük bir sevinçle devrisi günü gittim. Çıktım ilgili memura:

— Beyefendi, dedim, bizim bir istimlak işi var da, işte şu adres, ben Abdi Sönmez...

İlgili memur:

— Haa, şu Abdi Sönmez, dedi.

— Beni bir yerden tanyor musunuz beyefendi? diye sordum.

— Yoo yoo, dedi. Yoo amma sen biraz bekleyeceksin.

— Aman efendim, ben başka bir yerden dükkân için kaparo bile verdim, acaba istimlak paramı alamıyacak mıyım?

— Yoo yoo, alacaksın amma, birazcık bekleyeceksin...

— Ne zaman geleym efendim?

— Yarından sonra gel...

Girdi içime bir kurt ki nasıl kurt. Acaba benim istimlak paramı da niçin tenekecinin gibi hemen ödemiler?

Devrisi günü dükkâna yine eli metrelî adamlar geldiler. Karşı tarafa geçtiler, ipler çektiler, dürbün gibi bir âletle baktılar, taşlar dizdiler, tekrar ölçtüler, tekrar biçtiler. Artık ben, adamların ağzından bir şeyler kaparmıyım umuduyla boyuna taze çaylar taşıyorum.

— Memur beyler, bir yanlışlık falan mı var?

— Yoo, diyorlar.

— Paramı alabilecek miyim?

— Elbette alacaksınız canım.

Yalnız bir şey düşünürüz da...

— Aman beyefendi düşündüğünüz şey ne acaba?

İşte o zaman, sanki karışma devlet işine der gibi ters ters bakıyorlardı yüzüme... Bir saat kadar ölçüp biçtikten sonra tekrar gittiler:

— Sen yarın daireye uğra, dediler. Bir gün sonra çıktım yine ilgili memurun yanına...

— Haa, dedi, şu Abdi Sönmez...

— Evet efendim...

— Kardeşim siz istimlak bedelini zi bir kaç gün sonra alabileceksiniz ancak...

— Aman efendim, neden?

— Kardeşim sıkboğaz etmeyin bizi, size alamıyacaksınız demiyoruz, alacaksınız...

Öte taraftaki dükkân sahibi sıkıştırmaya başladı, bu arada biz dükkânı boşalttık. Ne yapacağımı şaşırdım. İki günde bir uğruyorum ilgili memurun yanına:

— Haa, o Abdi Sönmez sizsiniz, diyor, sonra sanki ezberlemiş gibi adam, paranızı alacaksınız, şöyle bir hafta sonra gelin, diyor...

Haftalar haftaları kovaladı ve bizim dükkânın içinden koskocaman bir yol geçti. Yalnız, dükkânın sol tarafında şöyle 60 santimetrelîk bir boşluk bırakarak çektiler yolu...

Koştum gittim yine ilgili memura:

— Efendim ben işte o Abdi Sönmez, dedim, artık yol da geçti oradan, bizim istimlak paramız?

— Tamam tamam, verelim...

Kalın kaplı defterler çıkardı, oraya bir şeyler yazdı, bir şeyler çizdi:

— Evet, dedi, yirmibin lira vereceksiniz.

— Anladım efendim?

— Yirmibin lira vereceksiniz.

Şaşımsım:

— Dükkânımı başıma geçirdikleri için mi?

— Hayır, şerefiye vergisi için...

— Ne şerefiyesi?...

Memur, suratına ters ters baktıktan sonra:

— Herkesin başına konmaz yahu böyle devlet kuşu, dedi, yeni açılan caddeden on metre uzunluğunda bir cephe kazanıyorsunuz...

— Yahu memur bey, ne cephesi, ne cepanesi, yapmayın yahu...

— Kardeşim, bak şimdi bak, işte burada planda, bu senin dükkân değil mi?

— Evet?

— Biz yolu nereden geçirmişiz, nah, şuracıktan, işte sana şurada on metre cephe bir yer kalmış...

— Amman memur bey, sizin o on metre cephe dediğiniz yerin eni elli altmış santimetre...

— Olsun...

— Olsunu var mı? Dükkân yapayım desen, insanın göbeği dışarda kalır be...

— Vallahi ben onun orasını bilmem, bu yol açıldıktan sonra sen on metre yola karşı bir cephe kazanmışsın, ben onu bilirim...

Kızışmışım:

— Ben vazgeçtim, orası da sizin olsun, verin benim istimlak paramı...

— Kardeşim, biz sizin istimlak paramı vermeyeceğiz demiyoruz, veriyoruz. İstimlak paranla beraber, bir de yirmibin lira bize verirsen ödemiş oluyoruz.

Deli gibi çıktım oradan... Tabii bu arada bizim peylediğimiz dükkânın kaparo parası yandığı gibi dükkân da elimizden uçtu gitti... Üç gün sonra bir kâğıt geldi eve:

— Bir aya kadar yirmibin lira ödemeniz, ödemediğiniz takdirde...

Koştum gittim yol geçen dükkânın yanına. Ölçüp biçmeye başladım... Metreyi benden tarafa yontarak, ölçtüm, biçtim, 63 santimetre genişlik, onbuçuk metre uzunluk, haydi bakalım ne iş yaparsın burada... Kendimi iyice duvara yaslayıp gelene geçene:

— Yahu kardeşim, şöyle eğilin alttan bakın hele bir, göbeğim dışarıya çıkıyor mu, çıkmıyor mu? diye rek yalvardım...

Çoğu, aklımdan zorun olduğuna hükmettiler, bir tanesi inanıp alta yatınca bu kez gelip geçenler meraklı meraklı bakmaya başladılar... Olmadı, bizim göbek hep dışarı çıkıyordu... Alttan bakan:

— Hele bunun önüne bir tezgâh falan da gelirse, o zaman sıkışır kalırsın içerde... diyordu.

Bu onbuçuk metrelîk cepheye bi-tişik olan mal sahibine koştum:

— Kardeşim, dedim, ver benim dükkânının istimlak parasını elim, sana şu yeni yola açılan arsamı vereyim.

— Senin arsan ne kadar ki? dedi.

— 63 santim genişliğinde, onbuçuk metre uzunluğunda.

— İyi canım, metrekaresine ne istersin? Beş altı metrekaresi bir şey yapar...

— Yahu ben şey, topunu birden satacağım da...

— İyi kardeşim, beş altı metrekaresi, metrekaresi kaç?

— Hepsine şey ver, yani altmışbin lira, senin olsun...

— Metrekaresi onbin ha? Ne bu yahu, çarşının göbeğinde yer mi satıyorsun bana? Zaten benim almaya niyetim yok kardeşim, daha yol yeni açıldı, ne zaman gelişir onu bilemem...

Bu iş de olmadı... Başladım, acaba ben bu 63 santimetre genişliğinde, onbuçuk metre uzunluğundaki yerde ne iş yapabilirim diye düşünmeye...

Ayakçı meyhanesi?

Olmaz, iki güne kalmaz, sarhoşun birinin yarısını ya kamyon götürür, ya da otomobil... Ayrıca yoldan gelip geçenlerin arasında içki içilmez ki.

Lostra salonu yapsam?

Peki, kundurasını boyatacak olan adamı hangi sandalyenin üzerine oturttakaysın, boyacıyı içeriye alıp, müşteriyi kaldırıma atsın olmaz, müşteriyi içeriye alıp, boyacıyı dışarıya atsın hiç olmaz...

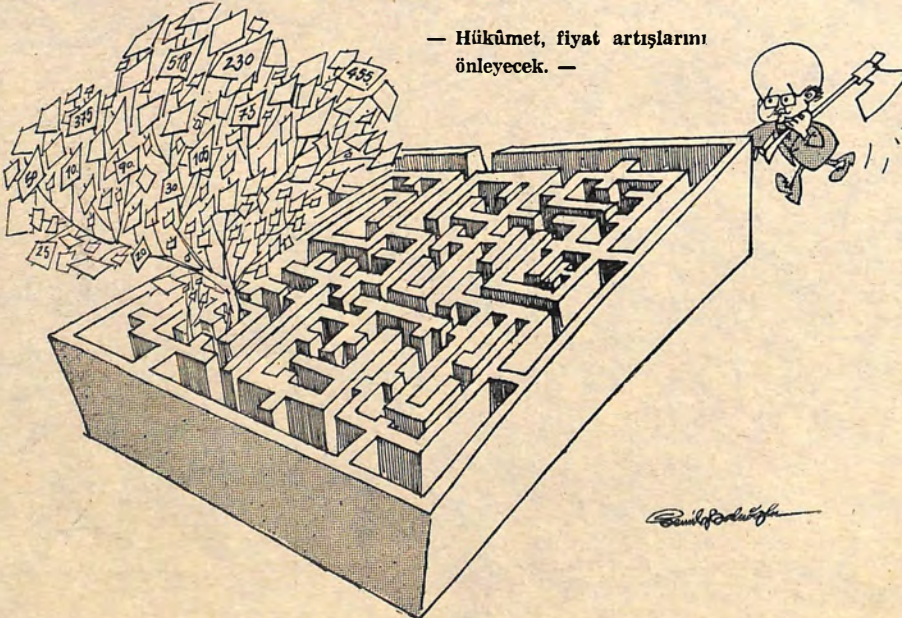
En sonunda meseleyi bizim Hayriye açtı:

— Yahu kolayı var, dedi, onbuçuk metre uzunluğunda değil mi? Ya kendin çalıştırırsın, ya da kiraya verirsin. Amma kendin çalıştırırsan daha çok kazanırsın...

— Aman gözünü seveyim, ne yapayım?

— Vallahi onbuçuk metre dediği.

— Hükümet, fiyat artışlarını önleyecek. —

Yazısız

ne göre, kolektif bir şirket açabilirsin...

— Yahu kardeşim dalga geçme, en 63 santimetre, boy onbuçuk metre, burada ne kolektif çalışması olabiliyor?

— Dilenci ulan dilenci, sıra sıra tam on tane dilenci dizersin, Allah bin bin bereket versin günde bin liraya para demezsin... Sonra belediye bu işten bıkar kalır, orayı satın alıp yola ilâve eder...

— Olur mu dersin?

— Bal gibi de olur...
Bakalım, şimdilik oraya üç dilenci oturttum, günde ikiyüz liraya para demiyorum. Şöyle altı yedi dilenci daha bulursam sağdan soldan, o zaman pastanelerden, dansiglerden, gazinolardan daha çok kazanacağım...

Muzaffer İZGÜ

F. Atabey, «Et fiyatlarının artmamasını istiyorsanız et yemeyin» dedi. — Gazeteler —

— Hoşgeldin yahu! Nasıl geçti Avrupa seyahati?
— Pek iyi değil.
— Hayrola!... Niye?
— Biliyorsun, bizim oğlan hastaydı. Onun için gittik.
— Sahi... Neymiş oğlanın hastalığı?
— Transseksüalizm.
— Vah vah!... Ateşli bir hastalık mı?
— Hayır.
— Ya ne?... Transatlantik gibi bir şey dedin ama, pek anlayamadım.

— Transseksüalizm.
— Söylesene birader!... Neymiş şu hastalık?
— Senin anlayacağın, bizim oğlan erkek değil, kadımmış.
— Estağfurullah!
— Yaa...
— Peki, ne yaptınız?
— Ameliyat ettirdik. Erkek kadın oldu.

— Sonuç iyi mi bari?
— Vallahi, ne diyeceğimi bilemiyorum.

— Nasıl bilemezsin kardeşim? Sonuç iyi mi, kötü mü?
— Ben henüz karar veremedim. Anlatayım dinle de sen karar ver... Biliyorsun bizim oğlan bu yıl tam yirmisekiz yaşına basmıştı. Yirmisekiz yıldır erkekdi, şimdi ise kadın oldu.

— Hayırlı uğurlu olsun!...
— Şimdiye kadar bir erkek evladımız vardı, şimdi ise bir kızımız var.

— Allah bağışlasın!...
— Anası, şimdiye kadar, «Oğlan anasıym» diye fiyaka yapıyordu, şimdi ise aniden kız anası oldu. Fena halde süngüsü düşecek.

— O da geçer.
— Yalnız, insan bir tuhaf oluyor. Yirmisekiz yıldır, «Oğlum» dediğin birine, şimdi «Kızım» demek zor.

— Alışsın.
— Hadi ben alıştım, diyelim. Ya karısı nasıl alışacak?
— Sahi yahu!... Senin oğlan, şey, yani kızın evliydі değil mi?
— Evliydi ya. Asıl zorluk da buradan başlıyor.

— Neden?
— Karısı ne diyecek şimdi o-

A M E L İ Y A T

na? Kadın'dan «Koca» olur mu?

— Sahi yahu...
— İş bu kadar da değil.
— Başka ne var?
— Biliyorsun, bir kadın, ancak bir erkekle evlenebilir.

— Gayet tabii...
— Şimdi bizim oğlan, erkekliği bırakıp kadın olduğuna göre...
— Eee?...

— Bir kadın, bir kadınla evli demektir.
— Anlamadım.
— Yani, şimdi bizim oğlan, ameliyatla kadın olduğuna göre, karısı da kadın, kendisi de kadındır. Açıkçası, karısı da kadın, kocası da kadın oldu demektir bu evliliğin.

— Amma karıştı işler yahu!...
— Karışık ya...
— Bizim kanunlarda, kadını kadının evlenmesine cevaz var mı?
— Yok.

— Zorluk burada bitse, yine iyi.
— Daha da mı var?
— Var ya... bizim oğlanın, şey, yani kızın, bir de çocuğu vardı, bilirsin...

— Evet. Allah bağışlasın!...
— Ee... şimdi bu çocuk ne olacak?
— Ne gibi?
— Babasına ne diyecek?
— «Baba» diyecek tabii.
— Nasıl olur arkadaş? Bir kadına «Baba» denir mi? Kadından baba olur mu?
— Öyleyse «Anne» der.
— Annesi var.
— Sahi...
— Hem sonra bir çocuk, babasına «Anne» der mi?
— «Baba» desin birader.
— Kadına «Baba» denir mi ar-

kadaş?...
— Dur birader, bir sigara yakayım. Çok karıştı kafam.

— Daha bu bir şey değil. Asıl büyük karışıklık bundan sonra başlıyor.

— Yapma, Allahını seversen!...
— Bizim oğlan, şey, yani kız, aşık.

— Hadii!... Kime?...
— Ameliyatı yapan doktora. Yani kendisini erkeklikten kadınlığa geçiren doktora.

— Eee?...
— Doktor da bizim kıza, şey oğlana. Yani kıza işte. «Erkekliğin bir şeye benzemiyordu ama, kadın olunca, bir içim su oldun» demiş.

— Kibar adammış. Koplıman yapmış.

— Sadece komplıman yapsa iyi. Evlenme teklif etmiş.

— Şimdi ne olacak?
— Evlenecekler.
— Hayırlısı olsun!
— Ne hayırlısı be!... Böyle işin hayırlı tarafı olur mu hiç?...

— Neden yahu?
— Bir insan, hem bir kadınla, hem de bir erkekle evlenir mi?
— Kızın, karısından ayrılır.
— Kim kimin karısı?... İkişi de kadın dedik ya...
— Olmaz.

— Bir kadın kocasından ayrılabilir ancak.
— Doğru.

— Nasıl doğru olur?... Adam, sekiz yıldır evli. Sekiz yıldır «Koca» olan, şimdi hemen «Karı» olur mu?
— Dur bağırma yahu!... Kafam duracak nerdeyse.

— Şimdiye kadar durmadıysa, bundan sonra garanti durur zaten.

— Başka şeyler de mi var?...

— Bunlar bir şey değil.

— Yapma!...

— Ameliyatı yapan doktorun söylediğine göre, şimdi bizim oğlan, kadın oldu ya...
— Evet?...

— Evlenirse, çocuğu da olurmuş. Yani, gebe kalıp çocuk doğurabilirmiş.

— Oğlun?...
— Kızım be!...
— Eee?...

— Ne «E» si be!... Bir insan, birinci çocuğunun babası, ikinci çocuğunun da anası olabilir mi hiç?...

— Olamaz.
— Ama olacak işte.

— Amma da karışık iş yahu!...
— Bizim oğlan, şey, yani kız, evlenip çocuk doğuracak olursa, birinci çocuğu «Baba» diyecek, ikinci çocuğu ise «Anne» diyecek.

Dünyanın neresinde görülmüş böyle şey?... Sonra...
— Evet, sonra?...

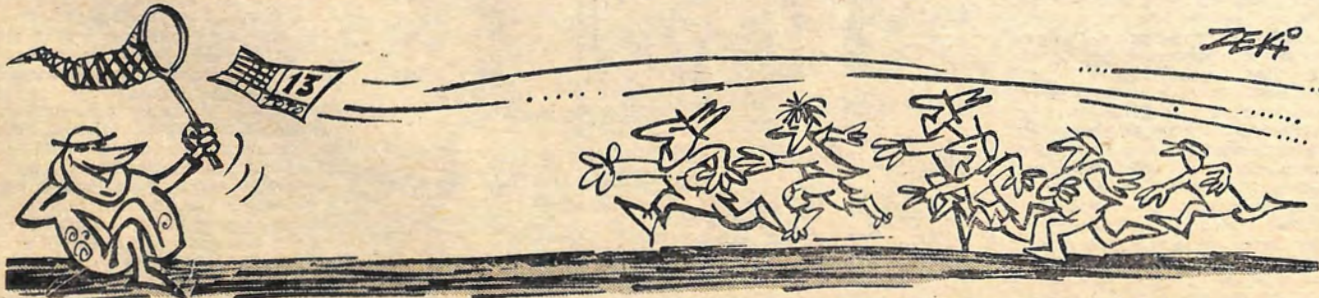
— Bu iki çocuğun durumu ne olacak? Biz bunlara: «Baba bir, ana ayrı» mı diyeceğiz? Yoksa, «Anne bir, baba ayrı» mı diyeceğiz? Ya da «Ana da bir, baba da bir», yahut «Ana da ayrı, baba da ayrı» mı diyeceğiz?...

— Başım çatlayacak...
— Birinci çocuğun babası, ikinci çocuğun anası olursa, bu iki çocuk ne olurlar?... Kardeş mi olurlar?... Kardeş çocukları mı olurlar?... Hadi çık bakalım işin içinden... Ha, ne olurlar söyle bakalım?...

— Gözünü seveyim, üst tarafını yarın konuşalım. Ense köküne bir ağrı saplandı...
— Daha bitmedi.

— Yapma gözünü seveyim!...
— Bizim oğlan, şey, yani kız, bu doktorla evlenirse, kendisi de başka bir kadınla evli olduğuna göre, kocası, onun karısının, yani bizim gelinin nesi olur?... Bizim oğlan, gelinin kocası, damadın da karısı olduğuna göre, kendisi ne olur?... Gelinle damat ne olurlar?... Ha, ne olurlar?... Söylesene!...

Mehdi ZİT

Yazısız

Bıraktım Zıkkımı.

SULHI DÖLEK

BUNDAN böyle içmeyeceğim. Bütün suç o mendeburdaymış meğer. Bıraktım da şöyle rahat bir soluk alabildim. Zararlarını hep söylerler. Yok efendim, sağlığa zararlıymış, keseye zararlıymış, ahlâka zararlıymış da yalnız Tekel'e zararlıymış. Sonra içki, adamın karaciğerini kasap süngerine döndürmüştü.

Sağlığa zararını bir kalem geçmiştim zaten. Neden dersiniz, sağlığa zararı olan ve de ister istemez yiyip içtiğimiz o kadar çok şey var ki... Bir fazla, bir eksik neyi değiştirir?

Keseye olan zararına gelince... Bizi zım kese zaten kırk yerinden yamalı ve içinde ağıltan pire kadar kalmış fareler cirit atar bir kese olduğundan, kolay kolay bir şeyden zarar göremez. Paramız olursa içeriz, olmazsa sağlık olsun der, geçeriz.

Bir de ahlâka zararından söz ederler... Bir söz vardır, onu hatırlatmak isterim: İçki kusur yaratmaz, kusurları açığa çıkarır. Kıscası, benim içkiyi bıraktığımın nedeni bunların hiçbirini değil.

Ben ne zaman kafamın içinde inek çanları çalaraktan ve odanın duvarları çevremde fırlı fırlı dönerekten uyanırsın, anladım ki bir önceki gece gene bir yerlerde neşemizi bulmuşuz. Geceki neşenin sabaha yararı olmadığı bir gerçek... Böyle durumlarda çok sinirli olurum. Duvarlara çektığım sert bir «Durl» komutundan sonra, kafamdaki ineği, boynundaki çanı sallamamağa razı ederdim. Onun ardından, beş kademeli yataktan kalkma işlemi başlardı. Bütün güçlükleri yenip dört ayak üstünde durmayı başardığımda da o kadar yorgun olurum ki, dinlenmek için yeniden yatağa uzanırdım.

Her zaman yatağa uyanmazdım tabii. Bazen bir sabahçı kahvesinde masa başında, bazan bir park sırasında, bazan yol ortasında... Sanıldığı kadar kötü değil bu. Bir Çomar'ın yüzündeki yalması, sevgili öpüldüğüyle kıyaslanamasa da yine bir şeydir.

Bir sabah gözlerimi açtığımda kocaman bir saat gördüm. Yarım metre çapında azman bir şey... «Tamam» dedim. «Oğlum Zübeyir, sen bu gece keçilere temelli yol vermişsin. Üç kurusluk aklın vardı, onu da kaçırmışsın. Kolundaki saati böyle kocaman gördüğüne göre...

Korku içinde gözlerimi kapadım. Kolumu da yüzümden çektim. Önce bir gözümü, sonra da öbürünü ağır ağır açtım. Saat yine karşımda... Dua etmek istedim, çarpılıp fiyonk makarnasına dönmekten korktum. Böyle şaşkın ördekler gibi yatarken bir düdük sesi... Bir düdük ki kulacağım böceğini öttürüyor. Sıçramışım can havliyle. İşte o zaman aklımla falan kaçırmağımı anladım. Bir bekleme salonundaydım. Gördüğüm saat azmanı, bekleme salonunun saati... Duyduğum düdük de vapur düdüğü olmalı. Demek gece kafayı bulduktan sonra bu iskeleye gelip sızmışım. Kendimi topladıktan sonra bana garip garip bakanlara aldırmadan kapıya gittim. Bre aman, bu ne biçim iskele, deniz meniz yok gördürde!... O sırada rayları gördüm. Ha, şimdi iş değişti. Demek iskelede değil tren istasyonundaymışım. Yolculuk etmeyeceğime göre farketmez. Bir an önce çıkıp işe yetişmeli, zaten yeteri kadar gecikmişiz.

Dışarı çıktığımda apışıp kaldım. Neden dersiniz, ben bu istasyonu ömrümden görmemişim. Banliyö istasyonlarından biri olmalı ama, hangisi?...

İstasyon binasının üstündeki yazıyı okuduğumda inanmak istemedim. Gözlerimi oğuşturup tekrar baktım. Sonra da yüksek sesle:

— Yolculuk nasıl geçti? diye sordum kendiliğime.

Aşlını ararsanız, ben bu şehri görmeyi eskiden beri çok isterdim. Onun için pek üzülmedim. İçimdeki gizli istek dün gece uygulanma fırsatını bulmuş demek ve trenle atladığım gibi buraya gelmişim. Ne yapalım, sağlık olsun!

— İstanbul'a ne zaman tren var? diye sordum bir istasyon memuruna.

— İki saat sonra motorlu gelecek, dedi adam. Eğer gecikmezse yolda...

Gişeye gittim:

— İstanbul'a bir bilet...

— Onsekiz lira, dedi camın arkasındaki.

Cebime el attım... İki tane onluk buldum, avucumda sinirli sinirli şıngırdattım. Gişenin önünden ayrıldım.

İlk kez zil kalmıyorum. O yüzden ne yapacağımı iyi biliyorum. Önce ceketimi, sonra kazağımı çıkarttım. Ceketini fanilâmin üstüne giyip kazağı koluma aldım. Şehri gezmeye çıktım.

Bir kahvenin önündeki poğaçacıya yaklaştım.

— Kaç tane âbi? diye sordu. Kıymalı, peynirli?...

— Satılık kazak var, ister misin? dedim.

Kazağı aldı. Güneşe tutup baktı, tersine çevirip baktı. Kalınlığını yokladı:

— Kaç para istiyorsun?

— Yirmibeş lira, dedim yüreğimin yanarak... Oysa tam doksan kâğıda almıştım üç hafta önce...

— Onbeş vereyim temizinden.

— Hadî oradan! diye çekip aldım kazağı. Onsekiz lira sırf trene vereceğim. Paraya ihtiyacım olmasa satar mıyım?

— Kazağının hayrını gör, dedi poğaçacı.

Kahveye girdim.

— Kazak isteyen var mı? dedim. Kelepir...

Herkes başıma üşüştü:

— Güzel kazak...

— Güzel ama yün değil galiba...

Eteğinden bir ip çekip yakalım bakalım.

— Orlon, dedim. İyi maldır.

— Neden satıyorsun?

Söyledim.

— Ne istiyorsun?

Akıllanmıştım:

— Otuzbeş lira, dedim.

— Yirmi kâğıt çalışır...

— Benden temiz bir yirmibeşlik, dedi bir başkası.

— Verdim gitti, dedim. Al hayrını gör.

Aldı kazağı, geçirdi sırtına. Avucuma parayı saydı. Sağolsun, bir de çay ısmarladı.

— Ceketide satıyor musun? diye sordu biri.

Oyle bir bakışla baktım ki, ne anlama çekerse çeksin...

Bu yukarıdaki olay gibi neleri geldi başıma... Pardesüleri mi satmadım, saatimi mi kaybetmedim... Önceleri bunları hep içkinin zararları sanırdım. Bizim, Kumkuma Necdet diye bir bilgin arkadaşımız vardır. İçkiden artan bütün parasını kitaba yatırır. Sabahtan akşama kadar Sahafkar Çarşısı'ndan eski kitap seçer. Bunun toz yutmaktan öteye bir zararı yok... Ama aldığı kitapları tek tek okuması yok mu, bu kötü işte... Üzerinize âfiyet, işte bu arkadaş psikoloji bilimine gayetle vakıftır. Bir gün bana:

— Yok pahasına oduğun, ya da kaybettiğin şeyler için hiç tasalanma, dedi. Demek ki sen bunları elden çıkarmak istiyormuşsun. Freud'a göre, senin bilincin altın bu eşyaları beğenmiyormuş... Yok pahasına satmasaydın, muhakkak bir yerde unuturdun, hem de bile bile...

— Hadî canım! Unutmanın bile bileli olur mu? Unuttuğunu bilirsene dönüp alırsın. Hem pardesüm de, kazağım da yepyeniydi Sevmedim falan yoktu. Senin Freud bu konuda yanlış olmalı...

— Aklın ermez senin, dedi. Bilincin altın neyi beğenip neyi beğenmediğini sen nereden bileceksin?

Kumkuma Necdet mi iyi bilir, ben mi? Aklım yattı... Demek kazağımı satmama içki değil, Freud ve şu uğursuz psikoloji bilimi sebep olmuş. Anlayacağınız, uğradığım bu zararlar yüzünden de bırakmadım içkiyi.

Peki neden mi bıraktım?... Söyleyeyim... Ben içkiye, içkinin değil, insanların kötülüğü yüzünden tövbe ettim. Kiminle kafayı çeksem, ertesi gün, yapmadığım şeyleri yaptım diye yutturmaya kalkarlardı bana.

Bir defasında benim için düğün gitmiş bir kaç kişi... Kızın evinden de törenle kovulmuşlar. Öğrendiğimde utanımdan yerin dibine geçtim. Kızı sadece bir kaç kez uzaktan görmüşlüğüm var...

— Ulan, dedim öfkeyle, ne halt etmeye benim yerime karar veriyorsunuz? Ne demeye kendi kendinize gelin güvey oluyorsunuz?

— Kardeşim, sen dün gece kendin rica ettin bizden. Şimdi de teşekkür edeceğine...

— Teşekkür edeceğim bir de... Ulan rezil ettiniz beni! Ben öyle oir şey söylemedim.

Ağzı birliği etmişler gibi:

— Söyledin, söyledin! dediler.

— Söylemedim bel diye yirtıyordum, alırdan yok.

Söylesem hatırlamaz mıyım hiç? Bir başka gün, iki kişi dayandı kapıya... Sözde, sağırın meyhanesinin camını çerçevesini yerle bir etmişim bir gece önce...

— Zararı öde, dedi herifler.

Ölür müsün, öldürür müsün. Melek gibiymiş inanın olsun. Kimseye zararım dokunmaz. Sarhoşluğumdan yararlanmak istiyorlar.

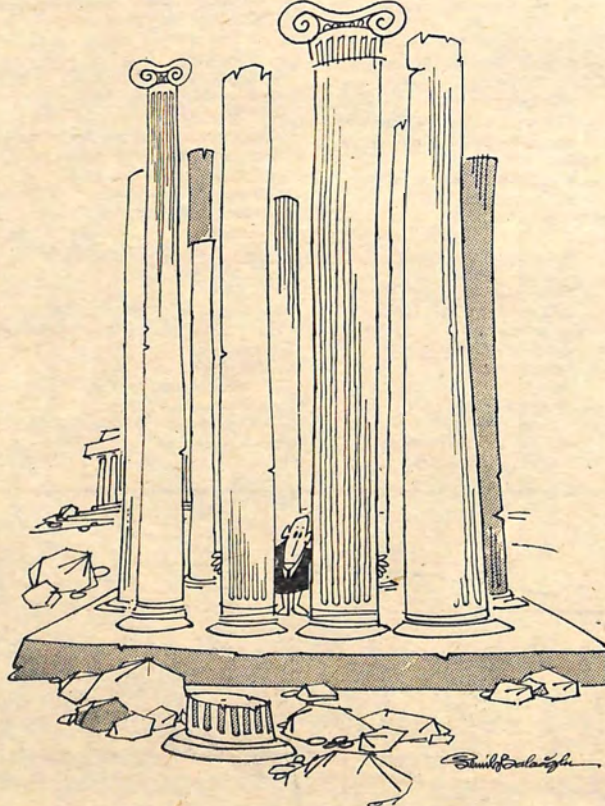
— Ben camı kırmadım, dedim. Beş kuruş da vermem.

Çekip gittiler. Sonradan polis marifetiyle çatır çatır aldılar parayı... Tanıklar varmış. Pis yalancılar, hep si meyhanecinin adamı...

Daha neler neler uydurdular benim hakkımda... Hiçbiri değil ama, sonuncusu taşırda bardağı. Örkeden kuduracak gibi oldum.

Arkadaşlardan birinin düğünü vardı. İçki su gibi aktı... Oğlan kıyasıya yakışıklı ve işini bilen türün.

— Turizmle ilgili menfi propagandalar önlenecik. —

Yazısız

den. Kızın babası, Karun gibi bir tüccar... Bu yüzden düğün, bizim önceden gördüğümüz düğünlere benzemiyordu pek. Hep seçkin kişiler gelmişler. Hele davetliler arasında bir Hüsa ettin bey var ki, parasının hesabını kendisi bile bilmiyor. Ertesi gün pazar... Bir iyi dinlendim. Öğleden sonra kahveye gittim. Herkes düğünün dedikodusunu yapıyor hâlâ... Beni görünce: — İşte geldi, dediler. Hiç böyle candan karşılanmamıştım. Şaşıtm. Baykuş Cemal: — İyiydın dün gece, dedi pişmiş kelle gibi sırtarak. — Hepimiz iyiydik, dedim. Doğrusu, felektan bir gece çalmak diye buna denir. Anımlı gülüşler doladı: — Yok, yok! dediler. Sen hepimizden daha iyiydin. Bunların dilinin altında bir şey var ama... Bir kuşku kemirmeye başladı beynimi. Dur bakalım, gene ne uyduracaklar... Sabırla bekledim. Çok geçmedi, Baykuş Cemal müjdeyi verdi: — Ulan, hepsi iyi güzel ama, ne halt etmeye Hüsamettin beyin karısına kocasından boşanıp senin eve kuma gelmesini teklif ettin? Hazırlıkıydım, şaşmadım: — Uydurun bakalım, dedim. Bir defa kuma diye, benim bildiğim, bir adamın aldığı ikinci kariya derler. Ben evli bile değilim, kuma almak

şöyle dursun... — Biliyoruz, evli değilsin. Ama Hüsamettin beyin karısından önce kızına evlenme teklif etmişin. Kadına da kala kala kuma gelmek kaldı. Kahkahalar doldurdu kahveyi... — Aklına bir türkü geliyor, dedi biri. — Bildim... «Anasını sen al, kızını da ben». Bu değil mi? dedi bir başkası. — Evet, o... İyi bildin. Ama şu var ki, bizim Zübeyir ne anayla, ne kızla yetineceklerden değil. İkisini birden istiyor. Yeniden kahkahalar... — Yoo! diye kükredim. Şimdiye kadar yaptıklarınız yetti de öteye bile geçti. Artık bunu yutturamazsınız. Ben böyle rezillik yapacak adam mıyım? — Sen yapmazsın belki ama, içki yaptırır. İçki padişah bile yapar adamı. Gülüşmeler, alaylar... Kızdım: — Açın da şeyinizle dalga geçin, dedim. Bakışlar Baykuş Cemal'e döndü. Belli ki sözcükler onda: — Sen şimdi, dün gece Hüsamettin beyin karısıyla kızına bunları söylediğini kabul etmiyor musun? — Etmeyorum tabii. Söylesem hatırlardım. — Eeey, suyun ısındı Zübeyir. Şimdiye kadarkileri hep inkâr edersin. Ama bunu inkâr edemiyecsin. — Gene birbirinizi tanık tutacaksanız boşuna yorulmayın. Karşımda yalancı tanık görmekten bıktım. — Bu kez tanışımızı da yalancılıkla suçlayamazsın, dedi Baykuş. Öyle bir tanık ki... Elini cebine atıp bir zarf çıkardı: — İşte bu!... Düğündeki fotoğrafçı olmasa gene inandıramazdık seni ya... Fotoğrafı alıp baktım. Hüsamettin beyin karısı bir iskemlede, kızını bir başkasında oturuyor. Masanın gerisinde görünen Hüsamettin beyin yüzü öfkeden çatlayacak gibi... — Seni salondan atmalarının bir dakika öncesini gösterir resimdir, diye açıkladı Baykuş. Söylemeyi unuttum, resimde bir şey daha var. Resmin orta yerinde ben görünmekteyim. Yere diz çökmüş, Hüsamettin beyin karısına bir şeyler söylüyorum. Belli ki havanın sıcaklığından, salonun kalabalık olusundan falan söz etmiyorum. — Ne oldun Zübeyir? Dilini mi yuttun? Söylesene bir şeyler... Çok kızıştım. Ağzımı bile açmadan çıktım kahveden. İşte o günden sonra bıraktım zıkımı. Hem yapmazsınız yaptılar, bir de üstelik yapmadığınız şeylerin resmini çekerler. Bir daha içki içmek mi? Tövbeler tövbesi...

Sulhi DÖLEK

— Resim olduğunu unutuyorum da, ben bile bazan televizyon zannediyordum!..

SİZİN İÇİN

YAZIKTIR DAA...

1969 yılında Kars'ın kazası Ardahan'da bulunduğum.

Ramazan ayı içerisinde, bir gün vazife arkadaşım Ahmet beni evlerinde iftara davet etti.

İftardan biraz önce evlerine gittik, oturduk. Sof. ra kuruldu; iftar saatinin dolmasına (topun patlamasına) çok az bir zaman kalmıştı. Radyoyu açtılar, Erzurum Radyosu iftar programını veriyordu. Nihayet vakit geldi ve radyodan iftarı bildiren ezan okunmaya başladı. Saat farkından dolayı tahminen 15-20 dakika kadar daha beklememiz gerekiyordu ve o zaman da doldu, vakit tamam dendi ve herkes birbirine âfiyet olsun diyerek yemek yemeye başladık.

Radyoda bir konuşmacı ramazan dolayısıyla konuşuyordu. Arkadaşım Ahmet'in ninesi o sırada sanki bir şeyi hatırlamışçasına:

— Ula Ehmet! Hele şu radyoyu kapa da, o adam da iftar etsin daa... dedi ve hepimizi güldürdü.

Sabahattin YENTÜRK
Askeri Hastane
DIYARBAKIR

TIRMIĞIN ADI!

Kent'e okumaya giden genç köylü, köyüne döndü. Günde her şeyi küçümser, alaya alır. Bir gün bu amaçla, tarlada çalışan babasının yanına gider. Ve tırmağı göstererek sorar:

— Baba, bunun adı neydi?
— Ha, o mu?... O adını kendi söyler oğlum.
— Nasıl olur baba?
— İstersen, kısa ucuna bas da dene...

Bu söz üzerine oğul, tüm gücüyle tırmağın kısa ucuna basar. Aynı kuvvetle tırmağın uzun sapının altına çarpmasıyla, acıyla küfrederek:

— Hay Allahın belası tırmık!... Baba gülererek:
— Demedim mi oğul, o adını söyler diye?...
Günay TAYLAN
T.M.O. Depo Me. yanında
Bolvadin/AFYON

ELEMEDEN YOĞURUR...

Başkasından üç aylık şaltır, başlar yoğurma-hâmile olduğu halde, oğ-ya... Olanları merakla izle-luyla evlenen yeni gelini-yen kaynana sorar:

— Gelin, hamur yoğur den, hamur yoğurulur mu?
— Gelin, hiç un elenme. Gelin pişkin pişkin ce- nu elemeyen tekneye bo- vav verir:

— Biz elemeyen yoğurur, Altı aya varmaz doğu- ruz...

Günay TAYLAN
T.M.O. Depo Me. yanında
Bolvadin/AFYON

— Hafif müzik, radyoyu amma hafifletti yahu!..

TARLADA...

Göçmen köyünden birin- de öğretmendir. Köye te- lefon yeni gelmişti. Muhtar Ahmet Ağa telefonu o- daya yerleştirmişti.

Günün birinde tarlaya gider, giderken de hanımı- na, kendi dilleriyle:

— Bu makinanın ça- çalarsa üstündeki şeyi kal-

dır, «Amet agan talada deyiver» der.
Ve tesadüf bu ya telefon çalar... Kadın, muhtarın sözünü yerine getirmek için kapıyı aralar, (Göç- menler kendilerini erkeğe göstermezler) «Amet agan talada» der. Fakat telefo- nun zili ısrarla çalar. Ka- dın hiddetlenip:

— A ağzına mın herifi, Amet agan talada!.. diye bağırır.
Muhtar eve dönünce ş- kâyet eden hanım:
— Bunu evden atmalı, der. «Amet agan yok» de- dim hâlâ susmadı.
H. Melunet DÖNMEZ
Günvakti Köyü Öğ- Bozkurt/KASTAMONU

NOHUT EZMESİ

Antakya'ya ilk defa ge- len bir yabancı, lokantaya girer. Garsona:

— Buranın meşhur bir yemeğini getir, der.

Garson da kendisine 1 liralık humus (nohut ez- mesi) getirir.

Yabancı, humusu yer; bitireceği sırada bir başka müşteri, garsona:

— 1 liralık humus ile yarım liralık zeytinyağı karıştır getir, der.

Yabancı bunu görünce: — Bana da yarım liralık zeytinyağı getir, der. Ge- len zeytinyağını yudumlar.

Kapıdan çıktıktan sonra yabancı'nın takla atarak yolun öteki kaldırımına geçtiğini gören garson me- rakla koşup ne olduğunu sorar.

Yabancı, garsonun yit- zine bakar:

— Humusla zeytinyağını karıştırıyorum ya! der.

Ali HALBUTOĞULLARI
Reyhanlı Lisesi Fen Bilgisi
Öğretmeni
Reyhanlı/HATAY

KURBAĞANIN ÇİĞLIĞI...

Şarkıkaraağac'ın bir kö- yünde, köylünün biri şa- fak sökmeden önce tarla- ya gider, ay ışığında çift sürmeye başlar... Karısı da azık torbasına; içinde balık kurusu olan bir yuf- ka dürtümü kor. Köylü bi- raz çalıştıktan sonra, kar- nı acikir ve azık torbasın- dan dürtümü alarak yeme- ye başlar... Yerken içinde ki kuru balıklardan biri düşer, köylü el yordamıy- la arar, eline bir şeyler ge- çirince dürtümün arasına koyar. Yemesine devam e- der... Fakat dürtümün a- rasından acı bir kurbağa çığlığı yükselir:

— Vırraak... vırraak... vırraak...

Köylü bu sese şöyle ce- vap verir:

— «Vırraak» desen de diyeceğim, «vırraak» desen de yiyeceğim...

Ve kurbağayı çiğ çiğ yer.

Günay TAYLAN
T.M.O. Depo Me. yanında
Bolvadin/AFYON

Gelin — Kaynana!

den. Kızın babası, Karun gibi bir tüccar... Bu yüzden düğün, bizim önceden gördüğümüz düğünlere benzemiyordu pek. Hep seçkin kişiler gelmişler. Hele davetliler arasında bir Hüsamet'in bey var ki, parasının hesabını kendisi bile bilmiyor.

Ertesi gün pazar... Bir iyi dinlendim. Öğleden sonra kahveye gittim. Herkes düğünün dedikodusunu yapıyor hâlâ... Beni görünce: — İşte geldi, dediler.

Hiç böyle candan karşılanmamıştım. Şaşıtm, Baykuş Cemal:

— İyiydin dün gece, dedi pişmiş kelle gibi sırtarak.

— Hepimiz iyiydik, dedim. Doğrusu, felektten bir gece çalmak diye buna denir.

Anlamli gülüşler doladı:

— Yok, yok! dediler. Sen hepimizden daha iyiydin.

Bunların dilinin altında bir şey var ama... Bir kuşku kemirmeye başladı beynimi. Dur bakalım, gene ne uyduracaklar... Sabırla bekledim. Çok geçmedi, Baykuş Cemal müjdeyi verdi:

— Ulan, hepsi iyi güzel ama, ne halt etmeye Hüsamet'in beyin karısına kocasından boşanıp senin eve kuma gelmesini teklif ettin?

Hazırlıkydım, şaşmadım:

— Uydurun bakalım, dedim. Bir defa kuma diye, benim bildiğim, bir adamın aldığı ikinci karyı derler. Ben evli bile değilim, kuma almak

şöyle dursun...

— Biliyoruz, evli değilsin. Ama Hüsamet'in beyin karısından önce kızına evlenme teklif etmişin. Kadına da kala kala kuma gelmek kalıdır.

Kahkahalar doldurdu kahveyi...

— Akhıma bir türkü geliyor, dedi biri.

— Bildim... «Anasını sen al, kızını da ben». Bu değil mi? dedi bir başkası.

— Evet, o... İyi bildin. Ama şu var ki, bizim Zübeyir ne anayla, ne kızla yetineceklerden değil. İkisini birden istiyor.

Yeniden kahkahalar...

— Yoo! diye kükredim. Şimdiye kadar yaptıklarınız yetti de öteye bile geçti. Artık bunu yutturamazsınız. Ben böyle rezillik yapacak adam mıyım?

— Sen yapmazsın belki ama, içki yaptırır. İçki padişah bile yapar adamı.

Gülüşmeler, alaylar... Kızdım:

— Açın da şeyinizle dalga geçin, dedim.

Bakışlar Baykuş Cemal'e döndü. Belli ki sözcükler onda:

— Sen şimdi, dün gece Hüsamet'in beyin karısıyla kızına bunları söylediğini kabul etmiyor musun?

— Etmeyorum tabii. Söylesem hatırlardım.

— Eeey, suyun ısındı Zübeyir. Şimdiye kadarkileri hep inkâr eder-

din. Ama bunu inkâr edemeyeceksin.

— Gene birbirinizi tanık tutacak. Sanız boşuna yorulmayın. Karşımda yalancı tanık görmekten bıktım.

— Bu kez tanışımızı da yalancılıkla suçlayamazsın, dedi Baykuş. Öyle bir tanık ki...

Elini cebine atıp bir zarf çıkardı:

— İşte bu!... Düğündeki fotoğrafçı olmasa gene inandıramazdık seni ya...

Fotoğraflı alıp baktım. Hüsamet'in beyin karısı bir iskemlede, kız bir başkasında oturuyor. Masanın gerisinde görünen Hüsamet'in beyin yüzü öfkeden çatlayacak gibi...

— Seni salondan atmalarının bir dakika öncesini gösterir resimdir, diye açıkladı Baykuş.

Söylemeyi unuttum, resimde bir şey daha var. Resmin orta yerinde ben görünmekteyim. Yere diz çökmüş, Hüsamet'in beyin karısına bir şeyler söylüyorum. Belli ki havanın sıcaklığından, salonun kalabalık olusundan falan söz etmiyorum.

— Ne oldun Zübeyir? Dilini mi yuttun? Söylesene bir şeyler...

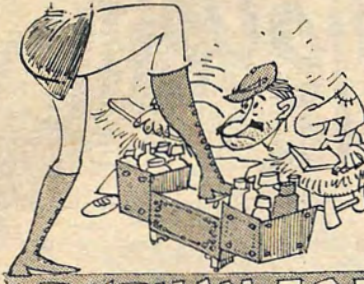
Çok kızıştım. Ağzımı bile açmadan çıktım kahveden.

İşte o günden sonra bıraktım zık kımı. Hem yapmazsınız yaptır derler, bir de üstelik yapmadığınız şeylerin resmini çekerler. Bir daha içki içmek mi? Tövbeler tövbesi...

Sulhi DÖLEK

— Resim olduğunu unutuyorum da, ben bile bazan televizyonu zannediyorum!..

Dayağın tatlısı

BURHAN ESEN

— Boyayalım...
— Ayna gibi parlamazsa para ver-me.
— Boyatacak mısın bey?
Bizim çamurlu, haftalarca fırça, boya yüzü görmemiş pabuçlara göz dikmişti. Pervane gibi etrafında dolaşıyor, yakamı bırakmıyordu.
— Haydi, boyacı!...
— Kaça çıkacak bu iş?
— Ne verirsen Allah bereket ver-sin.

— Elli kuruş yeter mi?
— Ayıp ettin abi... Elli kuruşu sınık dilencilere beğenip almıyor.
— Yetmişbeş nasıl?...
— Kusura bakma, idare etmez.
Pazarlığı yürütürken, bir yandan pabuçları boyamaya başlamıştı:
— Şu sandığa bak. Löküs, tulistik. Boyalıklar sarı piring. Fırçalar manda kılı. Ağacı köhnar. Oymaları fil dişi. Elâlem gibi şeker sandığından bozma tezgâha müşterinin ayağını bastırmiyoz. Ne verirsen ver, lâkin... Teklikten aşağı düşmesin.

— Kaça aldın sandığı?
— Boyacı İrbam on yıl yemeden, içmeden fırça sallasa böyle sandığa sahip olamaz. Para yetmez âbicim. Baksana yeni tornadan çıkmış gaddallaktan farkı yok.
— Eyi ama kimin bu kıymetli ha-zine?...
— Patronun. Günde 3 lira kirayı nan kullanıyom. Fırçalar başkasının. Ona da günde elli kuruş veriyoz. Söz temsili yağmur yağdı, çalışmadım. Kiralar işler. Hasta oldum, işe çıkamadım. Patron diğnemez, uç-larınız mangırlar.

— Günde elli lira kazanır mısın?
— Ağzın bal yesin. Nerede o bol-luk?... Yağmur yağar, bizim iş ya-tar. Hele şu naylonlar, lastikler yok mu... İcat edeni bulsam yere yatırır ense köküne dayarım bıçağı... Ülen dürtü, kurcalayacak başka dalga bu-lamadın mı? Boyacımmın bıyığının altındaki deliği hiç mi düşünmedin? Ekmekleriyle ne diye oynadın, len!

Bereket çizme modası çıktı da paçayı azıcık kurtardık. Helâl olsun be... Yakışıyor mini etekli abulalara çizme.
— Çizmeleri çıkartıp da öyle mi boyatıyorlar, çıkartmadan mı?
Sırttı:
— Farketmez bizlını için. On yıldır sandık elde dolaşıyom. On yıldır gö-re baktık gayri. Gözümüz doy-du senin anlayacağıın. Yalanmışın, salıların çenenden aşağı inmiş fay-dası yok ki... Eline garmadiktan so-na. Kedinin kasap çengelindeki ci-gere bakması gibi...
Geçenlerde bi tanesi geldi. Allah sahabına bağışlasın.
Benim boya sandığının gonfuru, süsti haltetmiş yanında. Kısırak gi-bi, bi kişnemesi esik.

— Çabuk boya şu çizmeleri, dedi. Ayağını sandığa bastı. Başımı yu-karı kaldırayım, dedim, bakamadım abi. Güneş gibi kamaştırdı gözleri-mi. Kör oluyom sandım.

Ne yaptım biliyon mu?...
— Ne yaptın ulan kıza?
— Ona bi şey diyemediğim için, Allaha isyan ettim.
— Allahtan ne istiyorsun birader?
— Güzellik trefurumu etmedi di-ye karşı geldim. Bu kadar güzelliği bi kadına harcayacağına, beş onuna taksim etseydi, büyüklüğünden ne

kaybederdi diye düşündüm. Tövbe Yârabbi...

Kollarım kesildi. Fırçaları işlete-mez oldum. İş de acele imiş. Ara-da sırada:

— Haydi boyacı, elini çabuk tut. Randevum var, geç kalacağım, di-yor.

Elim ayağıma dolaşıyor. Cilâ ku-tusunu ariyom, yok! Fırça önümde, gözüm görmüyor, fırça ariyom...

Bayanefendi tek ayağı ile zıp zıp zıplıyor:

— Hadi çobuk ayol! Önce sözlü-me gideceğim. Onun gönlü hoş olun-ca, nişanlıma. İlköz ağrım iskele-de, son aşkım istasyonda bekliyor. Olgun erkek arkadaşım havaalanın-da, Amerika'ya uçmak üzere...

Boyacı İrbam'ın yüz dirhemlik ak-lının başından dışarıya pırrr... et-tiğini ne bilsin kızcağız.

Boya işi bitti ama... Ben de bit-tim, maf oldum.

— Kaç para verdi?
— Ne parası... Paradan vazgeç-tim... Tamam, deyince elini önce havaya kaldırdı. Sonra olanca hızı ile yüzüne okkalı bi yumruk savır-du. Gözlerim karncalanıp, yıldızları saymaya başlayınca, bi daha...

O küçücük, o biçimli parmaklar çeliktendi sanki. Dayağa alışkınız biz bey. Küçükken bubamız dövdü. Okulda hocamız. Büyüdük, kalas gi-bi olduk. Dayak da irileşti. Mahalle-ye hırsız girer, bizl karakola çeker-ler:

— Söyle ulan, sen mi çaldın?
— Vallaha da, billâha da...
— Öyleyse kim çaldı? Adını söyle.

— Ahmet, Mehmet... diyesie ka-dar yeriz köteği. Başka çıkar yolunu bulamadım. Tanıdığım ne kadar it uğursuz varsa, isimlerini ezberle-dim. Karakola girer girmez başlı-yom hafız gibi okumaya. Beni bı-rakıp esamisini okuduklarını silke-

Yazısız

lemeye başlıyorlar. Demem o ki çiz-meli hanımdan yediğim sille daha fazla acıttı.

— Yan mı bakmıştın kadına?
— Yooo...

— Lâf mı attıydın?
— Tövbe.

— Ulan sakın çimdik, falan?...
— Fakiriz, lâkin terbiyemiz yerin-de.

— Boya kutusunun üzerine ayna falan koymayasın?...
— Tevatür o âbi, yaşırma (uydur ma). Aynanın üstünde karı oynat-lır emme, ayakkabı boyanmaz.

— Öyleyse neden vurdu?
— Anlayamadım. Küçük hanım durup dururken neden sineklendi diye kafamı yordum...

— Karşılık vermedin mi?
— Vermez olur muyum?

— Ne dedin?
— Allah berekât versin bayan, de-dim.

— Neden vurdun? diye sormadın mı?

— Sormaya lüzum kalmadı. Çiz-melere göz atınca ne halt yediğimi öğrendim.

— Ayna gibi parlamamış mı?...
— Ne aynası bey? Ay ışığı gibi pırıl pırıl olmuş. Çizmeye bak, saç-larını tara...

— Ne diye beğenmiyor böylese?
— Soİma âbi. Güzelliği deniz altı vurgunu gibi vurmuş beni. Şaşkın-lıktan ne yaptığımı blememişim. İ-şî karmakarışık etmişim. Çizmenin birini sarıya, ötekini siyaha boyama-mış mıyım?...
Bak şuraya. Sol gözümün altına bak. Koyu kırmızı renkli olanı bi-rinci şamar. Açık pembesi de ikin-cisi.

Akıma geldikçe içim gıcıkla-nıyor. Kalbimin bi gözü sızılıyor. Ver bi cuvara, efkârım dağılsın!

Burhan ESEN

orhan enes

— Çok şükür.. yaz geldi!..

Sorun

Söyleyelim

Vedat SAYGEL

HANGİSİNE dua edeyim bilmem ki... Safinaz hanımına mı, yoksa bitişliğimizde oturan Kenan bey mi?... Neyse, bizden gitsin gene. Her ikisinden de Allah razı olsun. Kenan bey olmasaydı, Safinaz hanımınla tanışamaydık. Onlarla tanışmasaydık, bizim çocukları sınavlara hazırlayamayacaktık. Sınavlara hazırlıksız yollasaydık, yıl sonu karne yerine, birkaçının belge ödünüm görecektilik!

Oysa keratelerin haylazlıkla biç ilgileri yoktur ama, nedense Tarih ile Matematiğe bir türlü ısınmadılar. Diğer çocuklar gibi okuldan çıkınca çantayı bir kenara atıp, top peşinde koşsalar, insanın yüreği yanmaz. Okuldan çıkmaları ile eve gelmeleri, ellerine kitaplarını alarak köşelerine çekilmeleri bir olur. Bu okuma merakı da irsi midir, nedir? Ben de öyleydim. Kitabı elimde aldım mı sınıfta okurdum, evde okurdum, gece okurdum, gündüz okurdum, pazar günleri okurdum, bayram günleri okurdum, hattâ üç aylık tatil devresinde okurdum, gene de bıkmazdım. Hele bir sınıfı iki yıl okumadan imkânı yok geçmezdim! Öylesine yüce bir okuma tutkusuydu bendeki işte!

Tarıya binlerce şükür beşi oğlan, ikisi kız, çocukların yedisini de bana çekmiş. Sonra tek odada yaşamak zorunda olduğumuzdan, ortak çalışmanın yararını da görüyorlar. Gençlerde bir tanıdık daha çabuk öğrenmek için sesli çalışmaları gerektiğini salık vermişti. Yedisini birden bir başladı, kendilerinden başka bilmediklerimi ben öğrendim, anıları öğrendi, alt katta oturan komşular bile öğrenmişler de, «Beşinci sınıfın coğrafyasını baştan aşağı ezberledik, mümkünse orta birinkine başlayalım» diyerek teşekkür gelmişler.

Gururdan koltuklarını kabardı duyunca:

— Aferin, dedim. Bir çocuk demek, bir okul demektir! Yedi çocuk, yedi okul sayılırsınız siz. Yedi okul da bir şehre yeter!

Bu kez mahalle halkını cehaletten kurtarmak amacıyla seslerini daha da yükselttiler.

— İyi ama, dedim, hepiniz ayrı sınıflarda okuyorsunuz. Bu kadar sesli çalışsanız birbirinizi şaşırtmaz mısınız?

Alfabeyi söktürmek için iki yıldır birinci sınıfta gecesini gündüzüne katan bizim en küçük numara:

— Neden şaşıracakmışız? dedi. Daha güzel öğreniyoruz. Bak, istersen dördüncü sınıfın Tabiat Bilgisini baştan sona ezbere okuyayın sana.

Bir başladı ki, onun ezbere söylediklerini ben kitaptan izleyelim:

— Ulan aferin bacaksız! dedim. Pekî, alfabeyi ne yapıyorsun?

Onu da dördüncü sınıfa giden ablası öğreniyormuş.

Artık okullar dağılınca bizim evde bir şenlik başlıyor ki, görmeyin! Eşim bile ev işlerini unuttu, yan da bıraktığı ilkokulu tamamlamanın yolunu tuttu! Şeytana pabucu ters giydirecek uyanıklıktaki üç numaralı tarif ile bir kiti çiziyor, bir küp çiziyor, namussuzum benim diyen ressamın parmak ısırtır! Örtüyle, kapığıyla, masrafasıyla... I-malât bitince onu bir de boyuyor mu, hemen koy mutfakın köşesine, doldur içini, güle güle kullan!

Söz okumaktan açıldı mı, mahallede parmakla gösteriliyoruz canım! Geçen sabah işe giderken sigara almak için dükkânına uğradığım bak-

kal Kemal efendi bile:

— Senin ortanca kızdan Allah razı olsun, diye sırtımı sıvazladı.

— Hayrola, dedim, bir şey mi oldu?

— Onun sayesinde artık bizim çocuğa özel öğretmenden ders aldırılmıyor. Saati on liradan ayda üç yüz lira bu devirde az sayılmaz.

— Pekî ne yapıyorsun?

— Okuldan çıkınca dükkâna geliyor, senin kızın verdiği ders dinliyorum.

Bizim evle dükkânın arasının on azından ikiyüz metre olduğunu düşününce:

— Buradan güç duyulur, dedim. Madem yalnız çalışmıyorum, gönder eve bizimkilerle birlikte çalışsın.

— Yoo, dedi, buradan gayet rahat duyuluyor. Bizim oğlan çabuk bellesin diye olacak, bir de tek tek söylüyor ki, hani insan memnuniyetinden ne yapacağını şaşıyor!

İş dönüşü kahveci çevirdi yolunu:

— Sana zahmet olacak ama, dedi, çocuklara söylesen de, coğrafya çalışırken seslerini biraz daha yükselt-seler.

Alay edip etmediğini anlamak için yüzüne baktım, adam ciddi:

— Malûm, bizim burası kahvehane... Oyun oynayan var, radyo dinleyen var, şarkı söyleyen var. Bizim oğlanın kulakları da biraz ağır mı işitiyor ne, dünyanın en uzun nehrinin Missisipi olduğunu duymuş da, uzunluğunun kaç kilometre olduğunu anlayamamış.

Bir İrfan ordusunun kurucusu olmanın verdiği gururla eve girerken, bitişliğimizde oturan Kenan bey:

— Bir yere gitmeyecekseniz yemekten sonra Safinaz hanımlarla birlikte size gelmek istiyoruz, deyin-ce diken batmış balon gibi söntiverdim:

— Safinaz hanım da kim?

Bir ay önce onların üst katına taşınan kiracısıymış.

— İki kız, bir oğlan üç çocuk da onda var ki, maşallah her biri bir ansiklopedi, dedi. Sizinkilerin ders çalışıyoruz diye avaz avaz bağırıştıklarını duyduğka, «Ayol şu komşularla tanışsak da, bizimkilerden biraz bir şeyler öğrense yavrucaklar» diye kendini yiyip bitiriyor kadınca-gız.

Demek bizimkileri küçümsüyordu. Biraz bozuldum ama belli etmedim:

— İşimiz falan yok, buyrun gelin, dedim.

Bir hızla daldım eve. Yemeği falan kimin gözü görür:

— Aman gözünüzü dört açın, dedim çocuklara. Birazdan misafir gelecek. Kenan bey çocukların bilgisini öve öve bitiremedi. Göreyim siz... Bütün bildiklerinizi dökün ortaya.

Sınav heyecanıyla hazırlıklarını tamamlamaya uğraşan öğrenciler gibi bildiklerimizi gözden geçirirken, bastırıldı misafirler. Dokuz biz, beş Safinaz hanımlar, dört Kenan beyler, onsekiz kişi uhulanmış gibi tek odanın içinde yapışık biribirimizle!

El öpmek, el sıkmak için kol bacak oynamıyor, mihlandığımız yerden hal hatır sormakla yetiniyoruz.

Sıra çocuklara gellince:

— Seslerinden tanyorum efendim, dedi. Maşallah başıra çağıra pek güzel çalışıyorlar.

Birinci sınıfın temellisini gösterip sordu:

— Kaça gidiyor bu şeker oğlan? Eşimle birlikte cevapladık:

— Bire gidiyor ama, dördüncü sınıfın bütün derslerini öğrendi.

Dördüncü sınıfın kıdemlisini işaret etti:

— Hanım kızımız kaçta?

— Dörtte efendim.

— Aferin. Neler neler öğrenmiştir kimbilir!

— Eh, en küçük kardeşinden biraz alfabe öğrendi, iki numaradan hayat bilgisi, beş numaradan fizik, bi-

ri İngilizce, biri Fransızca okuyan altı ve yedi numaralardan da iki ayrı dilden «Evet», «Hayır», «Güle-güle» ve «Teşekkür ederim» demesini öğrendi.

Kadın hayranlıkla uzun bir «Maşallah» çekti:

— Çok şey bildikleri yüzlerinden belli.

Bir şey söylemeye hazırlanan Kenan beye sırayı kaptırmadan atıldı:

— Ailece öğrenmeye meraklıyızdır efendim. Yalnız çocuklar değil, boş vakitlerimizde bizler bile bilmediklerimizi öğrenmeye çalışırız. Meseâ bizim hanım genç yaşta evlenmeyip öğrenimine devam etseydi, şüphesiz bugün çok değerli bir geometri öğretmeni olurdu!

Kıskançlıktan mı ne, belirli bir kırmızılık yayıldı yüzüne:

— Yaa!...

— Bir küp çizer, benim diyen çömlükçi halletmiş yanında!

Kadın, hasetinden bir gülme krizi geçirirken, misafir oğlanın sesiyle kendime geldim.

Bizimkileri karşısına dizmiş:

— Yuf bel... Bu kadar kolay şeyi de bilmez mi insan! diye makara-ları koyverdike, başları önlerinde suçlu suçlu susuyor bizimkiler.

Tepem attı!

— Ne sormuştunuz? dedi eşim.

Kızlardan biri cevap verdi:

— 1962 San RENO festivali birinci-siyle, Tom Jones'in kim olduğunu, ne iş yaptığını sorduk, bilemediler, dedi.

Hafızamı yokladım, ben de bilmi-yordum. Eşime baktım, o da bilmi-yordu.

— Daha oralara gelmedik, dedi bizim büyük kız. Başka bir şey sorun.

— Pekî, dedi misafir oğlan. Bir şey daha sorayım. Bunu bacak kadar çocuklar bile bilir: Bugün Amerikan listelerinde bir numaraya yükselen eser hangisi?

Bizimkilerin ağızdan çıt çıkmı-yor! Eşim patladı:

— Ulan kaz gibi bakacağımıza «Eysel Kulesi» desenize!

Kenan beyler dahil, bütün konuk-lar bastı kahkahayı! Yanlışlığı sez-dim hemen:

— Hürriyet Âbidesi diyecekti, heyecandan Eysel Kulesi dedi, diye dü-zelteceğini ama gülmelerinin sonu gelmiyor ki...

Sonunda:

— Tarihimiz biraz zayıf, demek zorunda kaldım.

— Evet o biraz zayıfıdır, dedi eşim. Dersler çok da...

Hindileri kıskandıracak derecede kabaran Safinaz hanım:

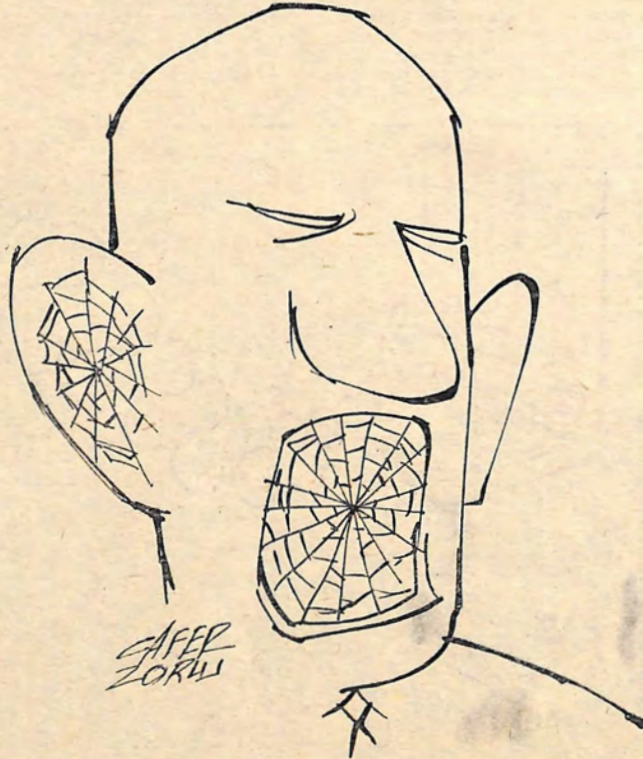
— Bize gelseler, bir haftada bütün bilmediklerini öğrenirler, dedi.

Bu fırsat kaçırılır mı:

— Sizce bir mahzuru yoksa gelsinler, dedik.

— Hemen yarın, dedi Safinaz hanımın çocukları.

Gönderdik. Şimdi bir haftadır okuldan çıktılar mı doğru Safinaz hanımlara gidiyorlar, orada festival birincilerini, Amerika listeleri birincilerini, günün moda plâklarını, yeni dansları öğrenerek tarih bilgisini eksikliklerini gideriyor, eve dönüşünde de eşimle bana öğretiyorlar! Ooooh, görmeyin mahalleyi şimdi! Cümbüş Safinaz hanımlarda bitiyor, gece yarısına kadar bizim evde devam ediyor. Biraz gürültü oluyor ama, sayelerinde tarih de iyice belledik doğrusu! Kıvrıla büküle, hop-laya zıplaya müzik refakatinde bir tarih çalışıyoruz, hani böyle gider-se diskotek denen dersanelere dönecek mahalle!

— Telefona zam yapıldı. —

Her hafta bir olay

Semih Balcıoğlu

HÜSAMETTİN ŞAKİR BEY O GÜN DAİREDEN BİR HAYLİ YORGUN DÖNMÜŞTÜ.

AMAAN.. DÜNYA VARMIS.

ÖNCE ELİNİ KOLUNU GÜZELCE YIKAYIP, KARISI ŞEMSİNUR HANIMIN PİŞİRDİĞİ AZ ŞEKERLİ VE BOL KÖPÜKLÜ KAHVESİNİ YUDUMLARKEN, AYAKLARINIDA ILIK SUYA KOYUVERDİ.

YAHU, BU AKŞAM BİR ŞEYLER YAPALIM BARI.

TİMUÇİİİN... BANA KAĞIT KALEM GETİR OĞLUM. KAĞIDIN ALTINA DA KALIN BİR ŞEYİ UNUTMAZSIN..

HÜSAMETTİN ŞAKİR BEY, PUSULALARINI BİR MAKİNE ÇABUKLUĞUYLA ŞİP ŞAK YAZIYORDI.

AL BAKALIM TİMUÇİN BEY. BUNU EKREM BEY AMCANA, BUNU DA İDRİS EFENDİ AMCANA VERECEKSİN. OKUTTUKTAN SONRA CEVAPLARINI ALIP, DOĞRU EVE GELECEN. TAMAM MI ?.. ŞURADA BURADA OYALANMAK YOK.

TAMAM, TAMAM... AMA ŞEY BABA.. ŞU BİZİM HAFTALIGA DA BİRAZ ZAM YAPSAN DİYORUM ARTIK. Hİ, NE DERSİN?

NEDENMİŞ O ?..

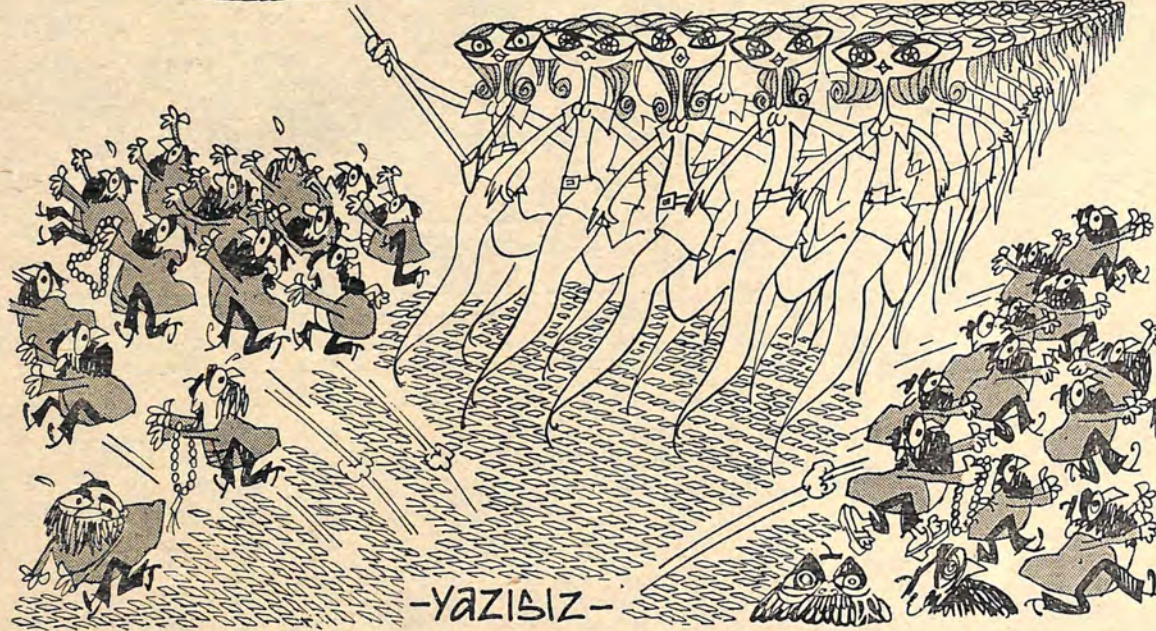

EEE... P.T.T. ÜCRETLERİNE ZAM YAPILDIĞINI DUYMADIN MI BABACIĞIM!..

Gençlik, Spor

ÇALP

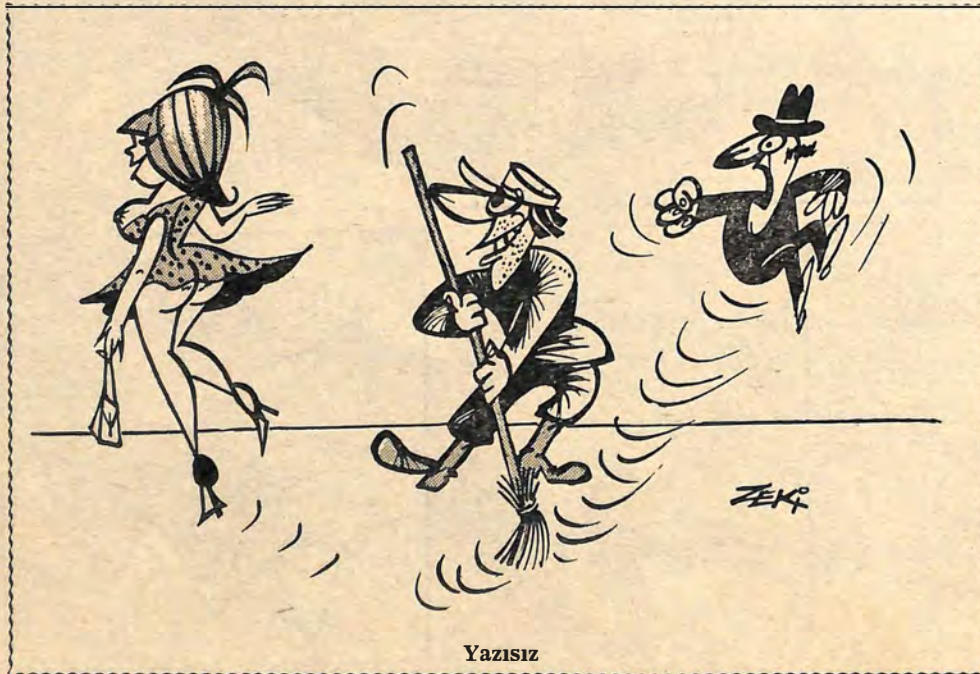

— Oo, Hamdi'ciğim, ne var ne yok?
— Çok şey var, hiçbir şey yok Tosun'cuğum!
— Yahu o ne demek öyle?
— Ne demek olacak, senin sorunun cevabı.
— Nasıl cevap bu?
— Nasılı var mı be! Ne var diye sormadın mı?
— Sordum.
— Ben de çok şey var dedim. Yalan mı, dünyada çok şey var.
— Peki, ondan sonra niye hiçbir şey yok dedin öyleyse?
— Sen bir de, ne yok, diye sordun da ondan!
— İlahi Hamdi'ciğim, o sözün ge-

lişidir be, hal hatır sorulurken, ne var ne yok, denir.
— Haa, öyle mi? İyilik sağlık Tosun'cuğum. İyi diyelim de iyi olalım. Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Soruma başıma gelenleri...
— Sordum gitti. Anlat bakalım ha di.
— Anlatayım mı, neyi be?
— Neyi olacak, başından geçenleri tabii.
— Peki, peki. Kızma Tosun'cuğum. Anlatayım. Ama nasıl, humm... Ha, dur, şey... Tamam. Geçenlerde başıma neler geldi bir bilsen.
— Hadi anlat da bileyim.
— Sokaktaydım. Hava güzel, yollar iyi, insanlar güler yüzlü. Trafik

düzenli... Hayretle çevreme göz atarken dalgınlıkla bir adama çarpamayayım mı! Tam özür dileyeyim derken...
— Ee, ne oldu, esaslı bir küfür mü yedin?
— Yoo, çarptığım adam, asıl ben sizden özür dileyeliyim demesin mi?!..
— Yok canım. Ee, tek tük de olsa vardır böyle asil adamlar. Dur bakayım, yoksa adam ufak tefek biri miydi?
— Yok efendim yok, benim iki katım kadardı.
— Neyse. Anlat! Anlat!..
— Yerlere baktım, her taraf ter-

temiz. Kızlara laf atan filân yok. Taksiler klâkson çalıp etrafı rafatsız etmiyorlar, Azrail'le yarış ettikleri de yok. İnsanlar da öyle. Kimse kimseyi küçümseyen bakışlarla süzmüyor. Karşıya geçilirken küçüklere ve yaşlılara yardım ediliyor. Gazeteciden bir gazete aldım. Hiçbir cinayet, yangın, kaza haberi yok! Partiler, kulüpler birbirleriyle dostluk içinde, çıkar kavgası yok...
— Ee, sonraa?...
— Durağa geldim. Otobüse herkes itişip kakışmadan bindi. Biletçiye bağırarak biletler hemen alındı. Gençler derhal yaşlılara, bayanlara yer verdiler. Otobüs, zangır zungur titremeden, ikide bir fren yapıp bütün yolcuları birbirinin kucığına itmeden yoluna devam etti. Gayet sakin bir şekilde, kimseye sürünmeden otobüsten indim. İşimi gördürmek için günlerce kapısını aşındırdığım daireye geldim. Baktım, herkes iyi, işinin başında. Geç gelen, dalga geçen yok. Erkekler spor-toto, gazete, çay, kahve peşinde; kızlar resimli roman, dedikodu, makyaj içinde (!) değil... Beni görür görmez ilgili memurlar hemen yanıma geldiler, işimi sordular, hay hay deyip gereken işleme başladılar. Hiçbiri «Bugün git, yarın gel» demedi Ben bir kenarda otururken işim halledildi. İmza vesaire için oraya buraya havale etmediler. Daha önce günlerce bitmeyen işim beş on dakikada bitti. Teşekkür edeceğime, demek için, işimi geç yaptınız diye bağırdım. Beni yatıştırmaya çalıştılar, kimse memura vazife başında hakaret lafı edip horozlanmadı ve beni güler yüzle uğurladılar...
— Sahi mi yahu, memurlar mı de-

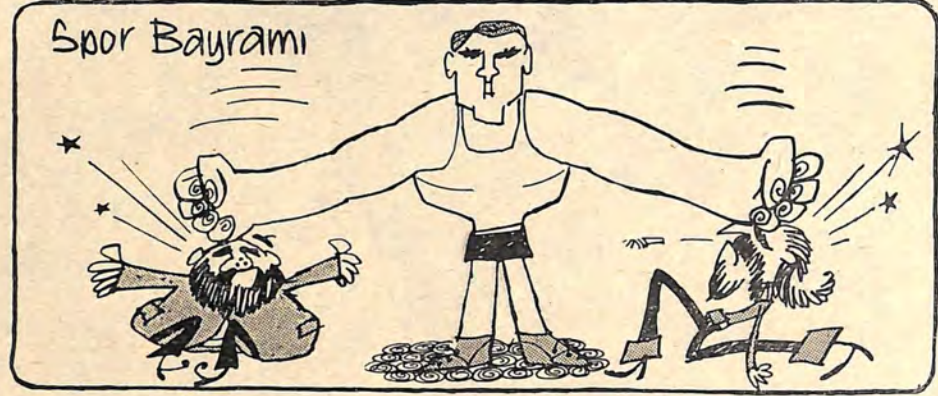
Yazısız

MOL
OR
OYL

Erhan

Gençlik yolu!..

— Yok canım. Öyle bir şey yoktu.
— Peki nasıl olur bu, neyse anlat bakalım, sonra?
— İşte ben de senin gibi bu işe şaşırdığım için sebebini düşünce düşünce, dalgın bir şekilde gidiyordum ki acı bir fren sesiyle kendime geldim. Meğer yolumu şaşırmış yaya kaldırımından çıkmışım. Az kalsın beni ezecek olan taksinin şoförü hemen dışarı fırladı, yanıma koştu..
— Dayak mı attı?
— Hayır.
— Ulan, önüne baksana inek, mi dedi?

— Yoo!
— Yoksa, geberecektin de başıma belâ olacaktın be! Sağına soluna niye bakmazsın, dağ başında mı geziyorsun ulan, mi dedi?
— Haayurr.
— Sakın, hadi ezilmen bir yana, seni adaman sayarlar, ona yanarım ben, demesin?!..
— Yok efendim, yok. Hiçbiri değil. Bir şeyiniz var mı acaba, yardım edebilir miyim, çok özür dilerim, sizi daha önce farketmeliydim, dedi.

— Sahi mi yahu?...
— Eveett.
— Ee, sonra?..
— Biraz daha yürüdükten sonra bir otobüse binip kiracı olduğum evin bulunduğu semte geldim. Köşede borçlu olduğum bakkal vardır. Sahibi beni görünce kapıya çıktı.
— Borcunu ne zaman vereceksin, mi dedi?

— Yok canım, beni güler yüzle selâmladı, alacak bir şeyim olup olmadığını sordu. Baktım, pek öyle alay eder bir hali yoktu. Derken, yanındaki kasap da, altın dişlerini göstererek aynı şeyi söyledi. Biraz daha yürüdüm. Yine veresiye alışveriş

ettiğim fakat bir kaç aydır borcumu veremediğim manav çıktı karşıma. Beni dükkanına çağırdı, bir acı kahvesini içmemi istedi ve yeni mallarının geldiğini söyleyip ne emrettiğini sordu..
— Bu itibar niye böyle yahu, terfi mi etmiştin yoksa?
— Ne gezeerr..
— Totodan, piyangodan ikramiye mi vurdu yoksa?
— Nerde bizde o şans?
— Peki, miras işi, kâr, başarı falan?...
— Yok canım.

— Anladım. Bir yakının müdür filân oldu.
— Hadi canım sende!
— E, peki, va mı bunun başka izah tarzı canım?!..
— Duur, daha bitmedi. Eve geldim, sular akıyor, elektrik kesik değil. Radyoyu açtım, bütün istasyonlarda mutlu şarkı ve türküler. Deli olacağım yahu, bu iş içinde bir iş var. Olmaz olmaz, bu iş olamaz diyerek ev sahibinin evine damladım. Beni güler yüzle karşıladı. Sakın kirayı getirdim sanma. Bu ay da veremeyeceğimi bildirmeye geldim, dedim. Olsun efendim, sizden

para isteyen mi var demez mi, çıldıracağım nerdeyse. Hiç vermeyeceğim diye bağırardım. Canınız sağolsun diye alttan aldı. Bugün beni deli etmek için hepiniz sözleştiniz mi be, diyerek adamın üstüne yürüdüm. Ben kovalarım, o kaçar, derken ayağım kaydı, düştüm. Bir de baktım ki kan ter içinde kalmışım, karyolanın demirine tutunmaktayım..
— Ee, sonraa?...
— Daha bunun sonrası var mı be, rüyanın tam orasında uyanıverdim..

— Korkma şekerim, korkma.. gelen ayı değil insanmış!..

ERN
TA
NU
TIĞLI

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahriş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

Gençlik

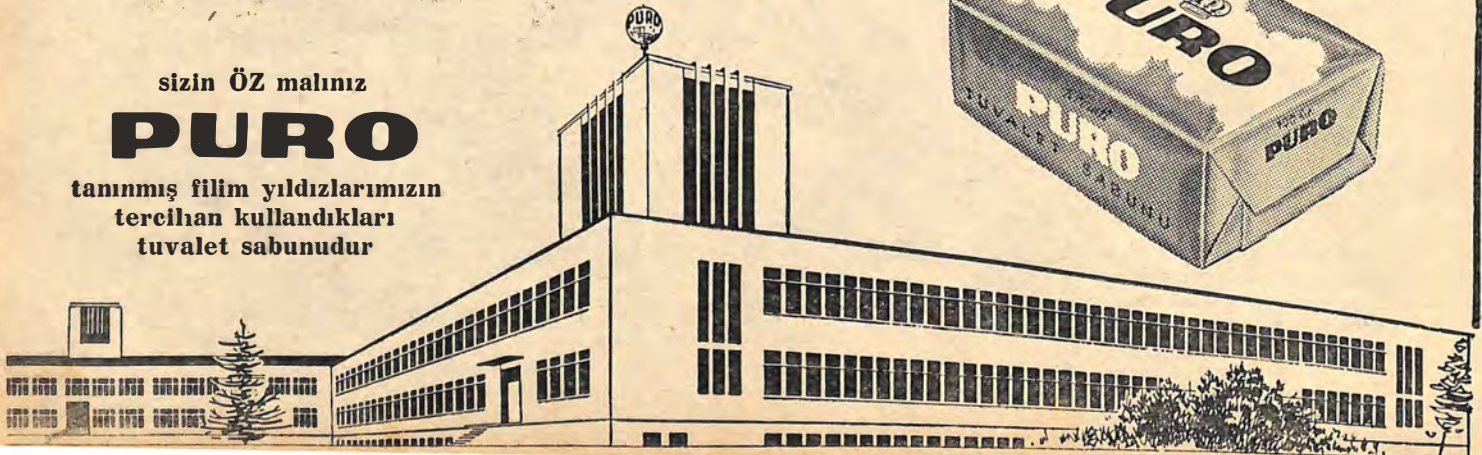
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

Ak - 69

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabundur

bir Hizmetçi

SIRMA

Asıl adım Sırma'dır... Fakat zengin kapısına hizmetçi olduktan, hanımın elbiselerini giymeye başladıkdan, küçük beyle forlöt (flört) etmeye başladıktan sonra adımı değiştirip Figen koydum... Anam da hizmetçiydi... Babam, Şen apartmanında kapı cıbaşıktan para yapıp dansöz Sevda ile Alamanya'ya kaçınca Zihü bey beni yanına aldı... On beş yaşında ilk defa beyefendinin devamlı isteklerini yenemeyip kadım oldum... Biz hizmetçi kısmına kızlık pek yaramıyor zaten... Haa, ne diyordum?... Evin hanımı Şaziment hanım zaten her gece kendisi gibi kazık kadar karırla poker partisine gittiğinden ve de ben de evde hep yalnız kaldığımdan, beyefendi de iki kadeh rakı içtikten sonra sızdığından şoför Necmi ile her gece Emirân senin, Sultan. suyu benim dolanıp dururuz... Necmi'ye bir taksi aldım... Ne olacak, ev zengin evi; bahşilerden, alış verişten, bir de küçük beyden kestiklerimle yakında bir de kat alacağım... Yalnız bizimkilerininki gibi böyle ufak değil... Şöyle kocaman, salon salamandırallı, hâşâ huzurdan mavi fayanslı apdeshaneli, sonram da beş yatak odalı, yerler de tek mil mayrel... Necmi sonra da nihâ kışırız diyor... Hele bir kıymasın... Taksii benim üzerimde... Kan kustururum ona, kan... Evde keyfim iyidir... Sabah onbirde kalkarım... Çünkü evdeki ler ikibuçuktan önce kalkmaz... Bazan küçük bey eve nişanlısını getirip seviştiğinden arka odaya pek bakmam... Kız da kız olsa... Çöp gibi... Şu zengin çocukların da da hiç zevk yok vallaha... Benim gibi etine buduna dolgun olsa bari... Bir de arada bir, fanfin fon lâl paralıyor... Geçenleide bana:

«— Kız Sırma, ayak altında fazla durma!» demez mi?... Ben de hemen cevabımı verdim: «— Bana bak hanım... Senin Adnan bey nişanlımdır diye bürülenme, ben daha önce onun forlötüydim!»

Zaten bugünlerde hesabı kesip Çilekzadelere geçeceğim. Beşbin veriyorlar... Her şey makineylemiş... Yemeği de hanım yapıyor... Bundan sonra bir de elâleme hizmet mi edeceğim?... Ayda beşbin verirlerse giderim...

SUAVİ SÜALP

HİZMETÇİNİZLE ARANIZ NASIL?

Aşağıdaki suallere doğru cevap vermeye çalışın. Aksi halde sizde hiçbir hizmetçi durmaz...

1 — Hizmetçi seçerken hangi bakımların üstünde durursunuz... Vücut — Temizlik — İş...

2 — Karınızın hizmetçi seçmesine müsaade edermisiniz?...

3 — Hizmetçinize; kızım, yavrum, şekerim, hayatım gibi hitaplardan hangisini kullanırsınız?...

4 — Karınızın evde olmadığı zamanlar, hizmetçinizin de aynı vazifeyi görmesi için ısrar edermisiniz?...

5 — Hizmetçinin yattığı oda ile sizin odanız arasında kaç metre mesafe var?...

6 — Servisi hizmetçi mi size yapar, siz mi hizmetçi yaparsınız?...

7 — Hizmetçinizle birlikte hiç kimsenin göremeyeceği sakin ve kuytu yerlere gittiniz mi?...

8 — Şimdiye kadar değiştirdiğiniz hizmetçiler ne sebepten evden ayrıldı?...

9 — Yakın bir gelecekte karınızı boşayıp hizmetçinizle evlenmek gibi bir fikir aklınızdan geçti mi?... Çekinmeyin söyleyin... Aramızda kalır...

10 — Bütün hizmetçilerin beyefendilerine karşı aşırı bir yakınlık hissettiği söylenir... Bunu hiç şahsınızda tecrübe ettiniz mi?...

(Devamını hizmetçi kızın eteğinde bulacaksınız.)

Yukarıdaki sorulara evet diyebilmek cesareti, ni gösteren beyefendiler her zaman hizmetçi kullananlardır... Cesaret edemeyenlere ise hizmetçi tavsiye edilmez...

İYİ BİR HİZMETÇİ NASIL OLMALI?

Bu husus bütün hizmetçi kullananları düşündürür.

Hizmetçi, isminden de anılabacağı gibi hizmet eden erkek veya kadın anlamına gelirse de en çok hizmetçiler kadın olduğundan biz bu yoldan yürüelim...

Hizmetçi ilk önce saç başı dağunk, üstü başı yağ, kir içinde olmamalı, her gün vücudunu arpekle ovup, emirlerini beklemedir...

Yemek, bulaşık, çamaşır, ortalığı süpürme işi hizmetçinin vazifelerinden gibi görünürse de, bu özel durumlarda değişip daha çok evin hanımları bu gibi vazifeleri yapmak zorundadır... Çünkü hizmetçi de bir insandır... Onu eşek gibi çalıştırmak çok ayıptır...

Hizmetçi, haftada iki gün sinemaya, üç gün tiyatroya gitmeli, kültürünü arttırması için yanına evin büyük öğünü vermelidir... Hizmetçinin misafirlerin yanında da falso yapmamasına dikkat etmeli, onu sık sık bir köşeye çekip umumi kültürünü yoklamaya bakmalıdır...

Yalnız bu yoklamalar hanımın göremeyeceği saatler ve yerlerde yapılmalıdır... Hizmetçi mutlaka hanımı kadar sık giyinmeli, gelen bir misafir, evin hanımıyla hizmetçiyi ayırt edememelidir... Hizmetçi yemeklerin üstünden yer... Evdeki olanları karşıkı kadın hizmetçisine anlatır... Hatta beyin gövül maceralarını ve sırlarını bilir...

Hizmetçi aslında evin direğidir... Yalnız bütün bunlara rağmen bütün hizmetçiler ne kadar giyinse, ne kadar süsenle, bir yerde mutlaka aksanını düzeltmemeli, başka yerden teldif geldiğinde hizmetçi olduğu anlaşılmalıdır...

İyi bir hizmetçi iki sene zarfında bir apartman diker... Hizmetçi ile fiyat münakaşası yapmak, parasını vermemek yanlışdır... Çünkü bir gün evinizde büyük felaketlerle karşılaşır ve oğlunuzu hizmetçinizle evlendirmek zorunda kalırsınız...

NURETTİN TÜRKER

GÖRÜLEN dâvayı karara bağlayan hâkim, elindeki tokmağı indirirken, salon yarı yarıya boşalmıştı bile. Çıkan kimselerin yerini almak için içeriye bir an önce girip yer kapma telaşında olanlar vardı. Hâkim, kırmızı kalemle önündeki listeye bir çarpı işareti koydu ve işaretin altındaki numaraya parmağını bastı:

«— Dosya numarası dokuzyüz yetmişbire seksenaltı. Dâvacı Fadime Çilli...»

Okuduğu sayı ve ad'a uygun dosyayı sağ yanındaki diziden çekerek önüne aldı ve eli kulağında bekleyen mübaşir'e:

«— Fadime Çilli...» dedi.

Mübaşir kapıya fırladı, çıkıp «Fadime Çilli» diye ünlerken, hâkim, kenarda bekleyen uzatmalı başçavuşa şa döndü:

«— Bekleyen tutuklunun adı Mehmet Çuvallı mı?» diye sordu.

«— Evet, sayın hâkim bey...» dedi başçavuş.

O arada Fadime Çilli gelmiş, kürsünün karşısında yerini almıştı.

«— Fadime Çilli hazır mı?» dedi hâkim. «Evet, duruşmayı açıyorum...» Usulen yemini yapıp, kâti'be zaptın girişini yazdıran hâkim, dâvacı olan genç kıza:

«— Söyle bakayım kızım...» dedi.

«Şimdi adaletin huzurundasın. Kimsenin tesirinde kalmadan konuşman gerekli. Elini yüreğine koy, başından

ne geçtiyse, ne olduysa, ne biliyorsan hepsini bir bir anlat bize...»

«— Her bi şeyi diyeceğim mi hâkim bey?»

«— Evet yavrum. Saklı hiçbir şey kalmayacak. Ne olduysa, ne gördüyse hepsini diyeceksin.»

Genç kız demesine diyecekti ya, gene de toparlanamıyordu hemen. Gözleri şöyle bir taradı çevresindeki kalabalığı. Babası, amcası, yeğenleri dimdik, ardında kale duvarı gibi ketnetlenmiş duruyorlardı. Beri tarafta ise Mehmet'in hisımı, akrabası... Hâkimin huzurunda bu güne dek kimin kılına zarar gelmişti ki? Sonra, ne olduysa, ne gördüyse... Ellerini karnında topladı, başladı anlatmaya:

«— Ben bi fakir köylü gızıyım hâkim bey. Hamdolsun anam da, bubam da sağ. Halımız vaktımız ne e yidir, ne kötüdür. Kimselere muhtaç olmayam diye, zamanı gelir e meğimizi duza banarız. Gonu gomuşu iç yüzümüzü bilmesin diye, bi geydiğimizi bin kez yıkar gene gıyeriz' Çok şükür Allaha, bi gün de bi âdemoğlu çıkıp da siz şöyle şölesiniz diye kötü bi söz etmemiştir...»

«— Bak Fadime, senden sonra konuşacak daha birçok insan var. Bize gerekli olan...»

«— Şimdi onu diyecedim ben de. Bana tecavüz iden Memet'e gomuşu oluruz. Tarlada, yolda ney gördüşüriz, gelip gideriz. Bi zaman hep garşıma çıktı. Derkene güleceyim geliyo ya hâkim bey, kusura bakmayın gayrı. Garşidan yüzümü görürverse himen oracıkda iki büküm oluyodu. Eliyinen garnımı mı, galbini mi ney dutar gibi yapıp, ah da aı diye başhyodu depinmeye. De etme Memet diyecek oluyodum, bu kez yumruğunu sıkıp başhyodu avaz vaz çıkırmaya. Sen ettin bana bu zulümü, goklayacam gülmü... Böle böle her gün peşimi govalar oldu...»

«— Mehmet Çuvallı yanı?»

«— Evet hâkim bey. Bir derken, iki derken gayrı eyice bunaldım. Gorkum filân da yitti, yüreğim şöle bi paklandı sankim. Beni yiyecek deyildi ya, yolumu keserse, ben de dişimle, dırnağımla onu yolar yolar paralarım, dedim. Dedim ya, yolumu kesince de kazık gibi donup kaldım. Başından çevremi çekti aldı, yüzüme baka baka bi gokladı gokladı, geçti gitti. Devrisi gün de habarını saldı. Kaçıracamış beni, bohçanı hazır dutaymışım, uykumu da açık... Ne yalan diyeyim, bohçam sandıkta zatın hazır, ne olur ne olmaz diye uykuyu da kaçırđım. Bi oyuna gelir de habarsız Memet'in yanında buluveririm kendimi diye... Bu hallarımı anam sezmiş, bu bama demiş. Bubam da yasak etti köye çıkmayı, gapandım eve. Beni arayıp da bulamayan Memet bu kez evin önüne dadandı. Bakıyodum, her sabah, her ağşam bi kaç kez dolanıp duruyo. Amanın bi adım atışı va hâkim bey, şöle yaptıkça havaya toz toprak savurtturuyo. Sankim goca bi davayı sürüyön yolda. Ahh, Fadime dedim kendi kendime. Bu delinin halları hal deyil. Baksana burnundan soluyo, ağzı köpük köpük, bi çeşit gudurmuş bu adam gız, dedim. Boşuna deyilmiş hâkim bey, gorktuğum gadan va'mış. Akli gafasından çıkmış bi kez, gayrı böle bi insan her bi deliliyi yapar deyil mi? Anama dedim ses etmedi, o da bubama demiş, bubam da bi habar etmedi. Şimdi ben ne edecem? Nasıl gurtulam, nerelere gidem ben?»

«— Evet kızım, ne yaptın sonra?»

«— Evimizde bi av tüfeği va. Ya tağımin başucuna koydum. Amma, bubam tüfek bana ilâzım diye almış, ben de ekmek bıçağını yastığının altına sokup bîrez ferahladım. Meyer, gelecek olan böle gelmeye.

cekmiş hâkim bey. Evimizin bi avlusu va. Ağşamları sürüden ayrılan davarlar bu avlunun köşesindeki ağda yatar. Gayrı, avluva da çıkmayam diye düşünür mü insan. Davarın ağşam kepeyini ben veririn. İşte, o ağşam da kepeyi garıp ağla götürem dedim. Çuvallı sırtıma vurup ağlın kapısını açtım. İçeri adımı atmamla ağzımı goca bi elin gapaması bir oldu. Sona, bi el de boğazımı sıktı. Can havliyle çuvallı depiverdim yire, o dilberim kepekler saçılıp gitti. Şöylem yan yan bi baksam ki kim ola? Bizim Memet deyil mi hâkim bey. Çarasız kaldığımızı anladım. Başladım yalvarıp yarmaya. De Memet, dedim. Eyi etmedin sen bu işi, her bi şeyin yolu yordamı varkene, neye edersin şu hınzırlıyı? Madem beni seviyon, ille alacam diyon, görürce her bi yanını sancılar dutuyo dünür gönder bubama. Goca bi ağşanın, bi dene ağşusun. En eyisi bu değel mi?»

«— Mehmet ne dedi bu teklifine?»

«— İkimizin bubası dargınmış birbiriyinen. Gözelliklen olmayacamış bu iş. Göysime goca bi dabancayı yasladı. Düyümi ne unut, dedi. Ya bana şinci he dersin, ya da bi gursun sana, bi denesi de bana. Gorktum ya belli etmedim. Bi yumruk ilen dabancayı savurtturdum, sona da başladık boğuşmaya. Erkek kuvveti başka. Saçına bi doladı elini, deve gibi yıktı yire. Nefes nefese galmışım, bağaram derim sesim çıkmaz, vuram derim elim galkmaz. İşte, ondan sona da ben ne dedim, o ne dedi bilemeycem hâkim bey. Gözüm gapanmış, olan olmuş. Kendimize gelince depemizde kimleri görek? Aha, bubam, amcam, muhtar, gonu gomuş... Bana orda bi fenalık gelsin, bayılıp gitmişim. Sona da... Meyer, baskın etmişler hâkim bey. Memet'i de duttukları gibi can darırmaya...»

«— Yanı, sen diyorsun ki lızım, Mehmet benim gönül rızam olmandan, zorla...»

«— Ben tüm bildiyimi, gördüyümü dedim hâkim bey. Gayrı bilemen...»

«— Peki, Fadime sen şöyle geç bakalım. Sanık Mehmet Çuvallı gelsin.»

Mübaşirin çağırısına, elleri kelepçeli ve iki jandarma erinin arasında bir köy delikanlısı kapıdan girdi, hâkimin karşısında dikildi.

Hâkim, Fadime Çilli'nin ifadesini tekrarlayıp, delikanlıya sordu:

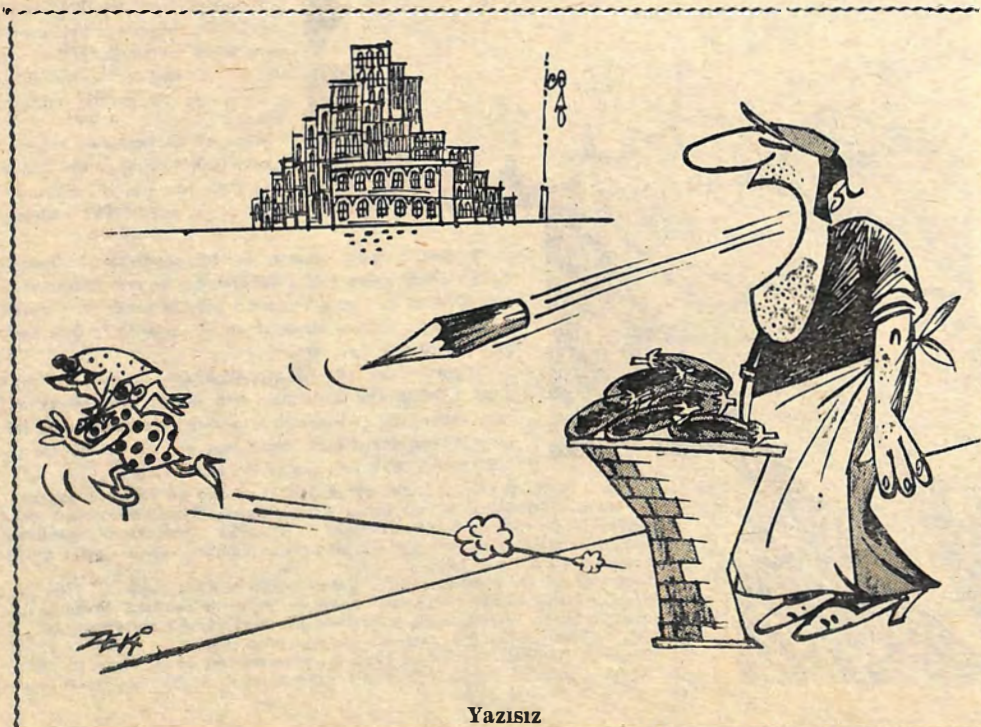
«— Bak, Fadime ne dedi. Beni bambaşından istetebilirdi diyör. Neden böyle yaptın oğlum?»

Delikanlının başı önüne düştü. Kapı yanında kendisi gibi koyu koyu düşünen babasına doğru döndü. Dişlerini sıktı, yaradana sığınıp çözdü ağzını:

«— Tüm bu işe sebebiyet viren benim kendi bubamdır, hâkim bey. Bi buba oğlunu onbin gaymeye feda ederse, her bi şeyi dimek gerek...»

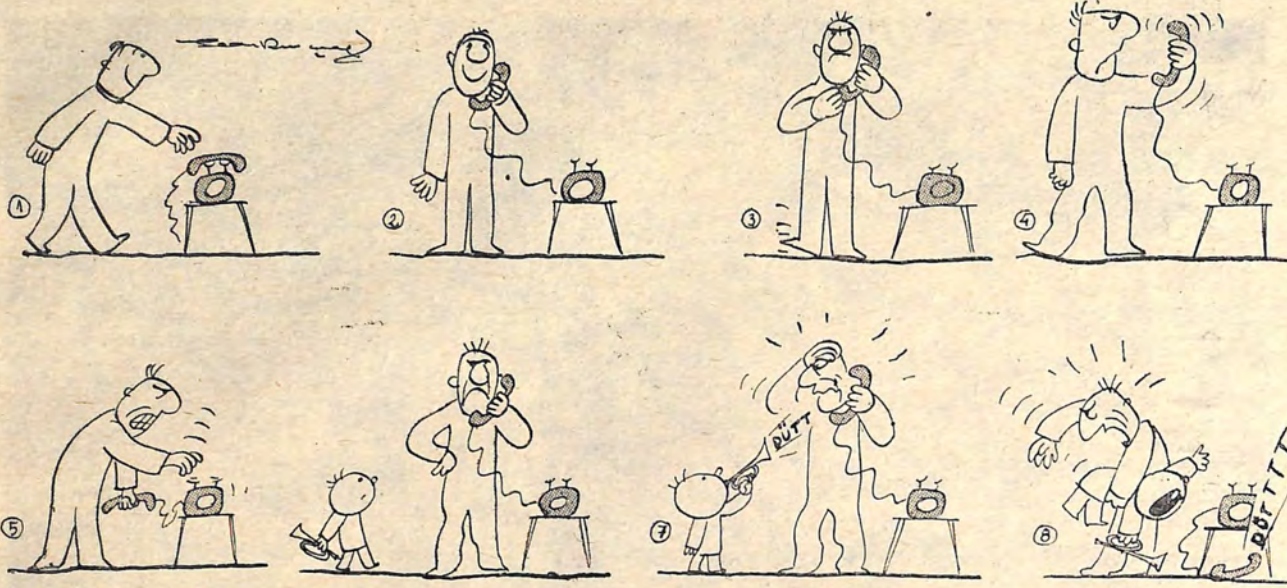
«— Tabii, seni dinliyorum.»

«— Şimdi hâkim bey, bubamın halı vakti eyidir. Bin dönüm kıraç, ikiyüz dönüm sulak tarlası vardır. Yüzden çok goyunu, ineyi ney saymayanı daha. Besbelli bi ağadır işte. Bubam, Fadime'nin bubasına yıl yıl, vire vire yirmibin gayme borç vermiş. Bin bin, ikibin ikibin, bu gadan olmuş. Aralarında gavilleşip bu yirmibin Fadime'nin başlıyı olsun dimişler. Fadime'de gözüm olduyunu hirkez biliyo zaten. Bi sıra ben bubama, ha buba dedim. Gidin isteyin gayrı Fadime'yi. Fadime'nin bubasının ağzını aramış, artık zamanı geldi diye. Fadime'nin bubası demiş ki, sen bi goca ağşanın, benim de bi gızım va, amma giymatlı helbet. Başlık gaymesini de otuzbin edem de olsun bitsin bärim. Yirmi bini borca deriz, onbin daha verin, tamam eder, ödeşirik. Şinci, bubaya bak hâkim bey, ne cuvap veriyö. Deyo ki; bi gurus daha virmem. Yirmibinin kaç yıllık fayızını hesaplasak, otuzu da geçer, kırkı da. Naz

Yazısız

— Telefonda «düt» sesi geç geliyor. —

Yazısız

edip de, burun böylütüp de baltayı daşa vurmayın. Verirsin, vermezsin dirkene gi gavga, sona da bubam bas bas ilân ediyö orda. Ben bu gızı ne eder alırım, daha bi gıruş da veririmş şöyle olam, böyle olam. Bundan benim habarım yok, olan ikimize oluyo hâkim bey. Ben, bubama, ha buba dedikçe suratı asılıyo, benimlen konuşmuyo, bi de üstünden atıyo yükü..»

«— Başının çaresine bak, git kaçır Fadime'yi mi diyör?»
«— Erkek adamsın, ben yirmibini saydım, gerisi sana galmış, kaçırın mı, becerin mi, ne halt idersen et deye..»

«— Sen de düşündün taşındın..»
«— Çaçrem bärım dedim. O ağşam, ağıla girip Fadime'yi bekledim. Her zaman davarı o yemler, biliyom. Geldi, ağzını kapatıp sırtına vuracadm ki, bi hallar oldu her yanına. Titriyo golum bacayım. Çaçmasın deye dabancayı dayadım göyüne. Dirken, boğuşmaya başladık. Saçını hızlı çekmişim, yere yıkıldı. Galdıram da gucaklayam diyecedim, herhal o da beni çelmeledi. Ayağın tökezlendi, yanına düştüm. De zayı, bi daha galkamadık hâkim bey..»

«— Baskın nasıl oldu? Baban..»

«— Baskını ettiren bubam, hâkim bey. Benim bubam... Meyer, hep beni gözlermiş. O ağşam ağıla girdiyimi görmüş. Biraz dineldikten sona, goşmuş gayfeye. Mıhtarı, bekçiyi, âzaları tekmiil edip getirmiş Fadime'lere. Bas bas çığırıyomuş köyün ortasında. Aha, şu ağılda benim oğlanla Fadime işi beceriyi, deye.. Bi de ne görem, tüm köylü depemizde... Bubam neden böyle etmiş dersin lâkim bey, onu da diyecem. Zoru parâ. Böle olunca, baskın edip yakalandık ya, Fadime'nin bubası onbin gaymeden cayacak, namus belâsına Fadime'yi himen alın diyecek. Amma, elin adamı öyle dimedi. Candarmanın önüne gattıyı gibi goydu mapusa. Bi buba, bi köyün goca bi ağası, hemi de öz be öz oğluna ediyö bunu hâkim bey. Fadime derkene, bi de buba gahrı çekilmiyo, bezdim gayrı..»

Salon'un sağ köşesi birden dalgalandı, beyaz sakallı, yaşlıca bir adam, hâkime doğru atıldı:

«— Bilemedim hâkim bey, bilemedim..» diye bağırdı. «Müsaade buyurun, iki çift de ben konuşayım. Gözüni seveyim hâkim bey, bi kerem dinleyiver beni de..»

Hâkim, «Bu da kım?» sorulu tara- dı kalabalığı. Mehmet Çuvallı açıkladı:

«— İşte, bubam bu, hâkim bey...» dedi.

Hâkim, eliyle işaret edip «Gel bakalım..» dedi. «De diyeceğini..»

«— Bize pire için yorganı yakar derlerdi de gülerdim. Pis bi huymuş helem. Ağzımdan bi söz çıktı ya, tükürdüyümü yalaman diye oldu hep bunnar. Aha, cezamı çekecem. Bi oğlumu paraya pula değişir miyim heç? Şu zarfa tam otuzbin gayme daha saydım. Evveli giden yirmibin öylem gitsin. Huzurunuzda diyom işte, verem parayı, alam oğlumu gidem burdan..»

Hâkim, kaşlarını çatıp azarladı ihtiyarı:

«— Adalet huzurunda böyle pazarlık olmaz..» dedi. «Nerde o Fadime'nin babası?»

Kır sakallı bir adam ortaya çıktı:

«— Buyurun hâkim bey» dedi.

«— Duydun değil mi? Ne diyor-sun, kıızı vermeye gönlün var mı?»

«— Ne diyem hâkim bey. Ağanı, artık öylem münasip gördükten kel- li..»

«— İyi dinleyin şimdi. Hemen yıldı- rım nikâhı işlemlerini yaptıraca- caksınız. Nikâhlarını kıydıktan son- ra da Mehmet serbest kalacak. Yok- sa, sürüm sürüm süründürürüm he- pinizi, anladınız mı?»
İki «buba» da boynunu büktiler, iki adım geri çekildiler.

«— Fadime ile Mehmet..» dedi lâ- kim bey. «İkiniz de birbirinizi ist- yorsunuz değil mi?»

Fadime ile Mehmet de boynlarını büktiler.

«— Mahkeme sona erdi..» dedi hâkim bey. «Yaz bakalım kâtip efendi. Sanık Mehmet Çuvallı'nın tutukluluğunun devamına, bazı şahit- lerin dinlenmesi için, duruşma- nın..»

Salon boşaltılırken, kapıda Fadi- me ile Mehmet yanyana düştü. O- muz omuzla adımlarını sürdüler ya, dönüp de bakamadılar yüzüze. So- kağa çıkınca da Mehmet bir yana, Fadime bir yana..

Nurettin TÜRKER

— Korkma abla, sana sarkıntılık yapamaz.. bak, tutuyorum!..

Aşk hikâyesi

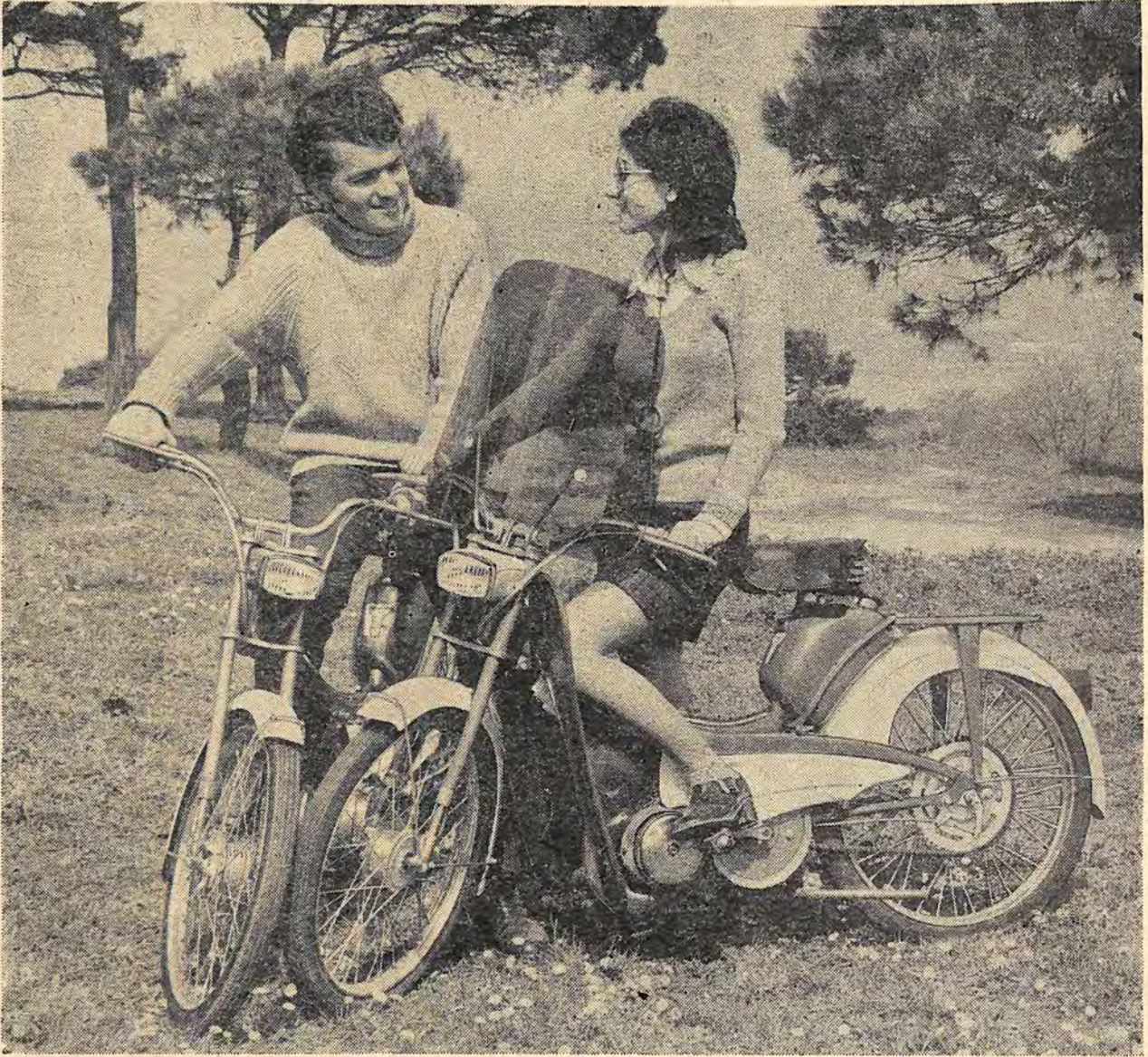
Güvercin değildin
Cici kızım, kara kızım
Kanarya değildin
Bıldırcın değildin
Telli turna değildin
Kımalı keklik değildin
Sütlün değildin, piliç değildin
Serçe filân hiç değildin
Başının üstünde yerin vardı
Ama konmazdın
Talih kuşuydun.
Arzu'nun gözü bendeydi
Benim gözüüm sendeydi
Senin gözüün Tanju'daydı
Tanju'nun gözü hem Ayse'de
Hem Sibel'de, hem Figen'de
Hem de Gülşin ile Mediha'daydı.

Senin önüne bayır geldi
Benim önüme «Hayır» geldi.
Yaş doldu senin kara gözlerin
Benim de kara su indirdiler
Sen sıcradın o yana
Ben sıcradım bu yana

Şimdi sen kırlangıçsın
Şimdi sen leyleksin
Şimdi sen ağaç-kakansın
Şimdi sen kara kızsın
Tepesinde bir apartmanın
Kayanın başında kara kartallar
örneği
Hem de miyop gözleri önünde
yaşlı kocanın
Delikanh kovalıyorsun gözlerinle.

Beni sorarsan eğer
Sırtımda süpürge izi
Kaynana dili suluyorum
Saksılar başında
Gönlüm yanıyör nâr'a
Aşka geliyorum arada
Atıyorum bir de nâra
Şarkılar söylüyorsun
Hiçkırık makamında.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Mobilet ile güzel günler

*Gezmede, eğlenmede
Mobilet gençlerle yan yana,
her yerde ellerinin altında,
kafa dengi bir dost.
Mobilet, hızlı, emniyetli, kullanışlı,
rahat.
Mobilet gençlerin yaşama sevincine
ortak.*

MOTOR TİCARET A.Ş.
Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy - İstanbul,
Tel.: 47 50 00

- *Otomatik vitesli.
- *Şık ve bol aksesuarlı.
- *Ekonomik (4 liraya 100 km.)
- *Bisiklet ehliyetiyle kullanılır.
- *Taşıt alımı vergisi yoktur.

Peşin 3.990 lira*
16 ay vadeli :
Peşin 490, ayda 250 lira.*
* İstanbul teklifi fiyatıdır.

Mobylette

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

(Manajans : 1249 — 70)

PAZARTESİ :

Şenlik ay'ı

Şenlik ay'ı da diyebiliriz Mayıs'a. Bayramlar, eğlenceler ilk günü başlar, sonuna dek sürer gider. Herkes gülüp eğlenirken, yarım milyona yakın mizahseverin somurtup oturması Allah'tan revâ mı? Biraz gecikmeye de olsa haftanın günlerini Hıdrellez manileri ile süsleyerek, bayram ay'ının neşesine ayak uydururuz biz de.

Kaşları ok sevdiğim
Kırpığı çok sevdiğim
Barajlarımız var da
Suyumuz yok sevdiğim

Mayıs «Şenlik ay'ı» derken biraz düşüncesiz davrandık galiba.

Ortalıkta bir sessizlik, bir durgunluk; hani nerdeyse «Yahu ne oluyor bize?» diye paniğe kapılacak insan!

Gazetenizi açıyorsunuz, ne hırsızlık olayı var, ne sağ-sol çatışması... Sokağa çıkıyorsunuz, ne trafik kazası var, ne onun bunun satışması... Parlâmentoya bakıyorsunuz, ne küfürleşme var, ne milletvekillerinin tekme yumruk birbirleriyle dalaşması...

Ekmeğin gramağı tam, diğer ihtiyaç maddelerinin fiyatları ölçülü, vatandaşlar yasalara saygılı... Biri kazara omuzunuza dokunsa, dönüp öztür diliyor.

Aaa, yeter yahu!

Trafığı arap saçına döndüren minibüslere bile bir hal oldu. Ne sürat yapıyorlar, ne olur olmaz yerlerde duruyorlar, ne istiap haddinden fazla yolcu ahıyorlar!

Garanti nazar değdi bize!
Eskiden böyle miydi?
Kalkınma uğruna, huzuru sağlama uğruna utanmadan, usanmadan birbirimizi yerdik!

SALI :

Yerine göre

Eş giyinmiş bayan bay
Saçlar uzun kalça yay
İstekleri çok ama
Cepte metelik nanay

Onarımı için beş milyon lira bulmak gerekince, İstanbul'un tarihi Kapalıçarşı'sı bir kez daha sahipsiz kalmış.

Belediye, «Adı geçen çarşı bizim değil» diyor.

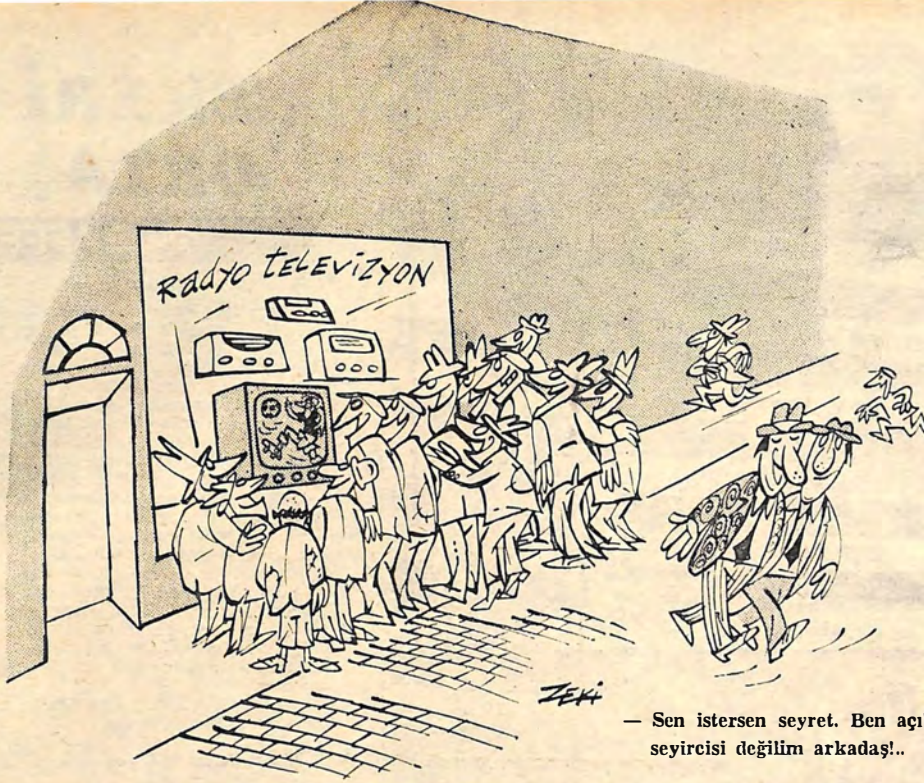
Vakıflar, «Bizim değil» diyor. Bakanlıklar, «Devletin değil» diyor.

Peki kimin bu çarşı? İstanbul Valisi bile bilmiyor da, «Göreve başladığımdan beri sahibini arıyorum» diyor.

Madem onarımı için beş milyon lira gerekiyor, bulunmaz azizim bulunmaz!

Devlet, vergisini alır. Belediye, vergisini alır, cezasını alır.

Çöpçüsü, bekçisi, itfaiyesi bakım ve koruma hakkını alır...

— Sen istersen seyret. Ben açık trübün seyircisi değilim arkadaş!..

Sıra onarmaya geldi mi, nedense Kapalıçarşı sahipsiz kalır!

ÇARŞAMBA :

Ne işiniz var?

Kuş havada dal yerde
Düştük bir garip derde
Soya ithal edildi
Hani margarin nerde?

Mars'a gönderecekleri roketin yapımını tamamladıktan sonra acısı yüreklerine çökmüş olmalı ki, NASA yetkilileri «Roket 705 milyona mal oldu» diye yakınıp duruyorlar.

Bir bu kadar para da, Ay yolculuğuna harcanmıştı.

Bir gezme uğruna bu kadar paraya kıyılır mı birader?

Ne gidersiniz Mars'a, Ay'a?... Madem canınız sıkılıyor çevirin bir taksi, on liraya atsm sizi Taksim'den Aksaray'a!

PERŞEMBE :

Vay canına!

Kimi tutup saçıyor
Kimi hesap açıyor
Kimi de çırpındıkça
Para ondan kaçıyor

Bıkmadan usanmadan aylardır gazetelere ilan veren bir hayır sahibi, darda kalan vatandaşları soruyor: «İşiniz misiniz?»

Umutla ilâna eğiliyor ki, altında iki satır yazı daha:

«15 günde sihribazlık öğrenerek bu müşküllünüzü halledebilirsiniz.»

İşte o zaman insanı bir düşünce dir alıyor.

Anlaşılan iş alanları öylesine daralmış ki, onları da bulup çıkarmak sihribazlık öğrenmeye kalıyor!

CUMA :

Çocuktan çocuğa...

Neşen derdi boğacak
Umutun çoğalacak
Beklediğin reformlar
Bu yıl mutlak olacak

Danimarka'nın 14'lük hârika çocuğu, hipnotizma ile tiryakilerle sigarayı bıraktırıyormuş.

Aman efendim, bunun neresi hârika çocukluk Allah'a şükran!

Gördüğümüz kadarıyla böylesine «Çocuk» bile denmez.

Zira çocuğun «Hârika» sı 14'üne bastı mı tiryakilerle uğraşmayı boşlar, filtrelili bulduğu gibi sigaraya kendi başlar!

CUMARTESİ :

Oh oh!..

Gideriz yolca yolca
Yokuşlar biraz zorca
Elin yolsuzlukları
Sokuyor bizi borca

Haberin başlığını görünce sevinçten vallahi kendi dertlerimizi unuttuk!

«Atomun babası iş arıyor»

Nükleer silâhlara sahip ülkelerin, silâhsızlanma konusunda anlaşmaya varmaları demektir bu!

Dünya barışının gerçekleşmesi bakımından, önemli bir yere gelinmiş olması demektir bu!

Aman sıkıntıya düşen koskoca dünyada bir Atom'un babası olsun.

Şu kadar milyar kişi atıldıydı, atılacaktı diye korkuyla beklemekten kurtulur, elbirliğiyle boşta gezen babaya da iyi kötü bir iş bulur.

PAZAR :

Mevsim icabı

Alıştık ayaza
Başlamıştık niyaza
Pes etmek üzereyken
Şükür kavuştuğ yaza

Kışa girerken bakıyorsunuz herkeste bir değişiklik.

— Ooo, ceket konuşuyor hani!

— Yeni aldım.

— Pantolona da diyecek yok doğrusu...

— Eh işte, yeni aldım.

— Padesü?...
— Yeni aldım.

Peki önceden yok muydu diyemiyorsunuz...

Sonra mevsimler değişiyor. Yaza çıkarken bakıyorsunuz, çoğu Âden Baba...

Şaşıyor insan. Sonbaharda her şey yeni alındığına göre, yılda bir elbise mi yapıyoruz, yoksa yaz'a girerken sırtımızdakileri mi satıyoruz?

Eskicilerin çokluğuna bakılırsa, ikincisini yapıyor olmalıyız.

Vedat SAYGEL.

— Ölçü üzerine ısmarlama otomobil yapıyor. —

— Bagajı büyük...

— Koltuğu rahat...

— Geri vitesi sağlam olsun!..

VB

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
büyüde sizin için
en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 6029 - A - 20570 — 67)

AKBABA

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fillen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 68)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 20 —

O gece hep öksürdü, hep öksürdü... Ya o ayakları, çatlak çatlak babasının. Bir testi çatlağı gibi değil, duvar çatlağı gibiydi. Oyuk oyuktu adamcağızın ayakları... Kolay değildi aksama dek dink beygiri gibi çarşısı dört dönmek, kahvenin içini dört dönmek... Söz verdi kendi kendisine, aldığı ikiyüz liranın, yirmibeşini kardeşine verecek, on lirasını ninesine, elli lirasını anasına, yüz lirasını da babasına. Kendisine onbeş lira kalsa yeterdi. Onun beş lirasıyla bir krem alırdı, beş lirasıyla da bir ruj... Kızmazlardı, ninesi de, annesi de... Çünkü artık o da çalışıyordu. Bu kadcarcık şeylere para vermek, onları suratına sürmek hakkıydı. Kimbilir babası ne denli sevinecekti kızı yüz lirayı uzatınca...

«Ama, dedi içinden, ama altınlar olmalı ona, define olmalı!»

- Dilber!...
- Bitti Şevket âbi, dedi.
- Al gel!
- Geliyorum.

Elinde siyah sutyen, dışarıya çıktı. Patron:

— Tut bakalım şimdi göğsüne, dedi.

Dilber, sutyeni göğsüne tuttu. Patron iyice yanına sokularak, sutyenin içinden yakaladı, ipin iki ucunu arkada birleştirdi... Ödül koptu Dilber'in. Ama, çok çobuk bıraktı patron Şevket:

— Olmuş, dedi... Olmuş... Şimdi ipleri çözüp ağraflarını dikebilirsin! Dilber, tekrar atelyeye geçmezden önce:

- Şey, dedi, Şevket âbi.
- Söyle.
- Niye bugün Nahide'yle Sevinç gelmediler?

— Onlar izinli... Söylemediler mi sana? Ben her ayın birinci günü işçilerine izin veririm. Ama sen iyi ettin de geldin. Yoksa burada benim canım sıkılırdı. Hem, dün senin paramı da vermemiştim. İyi oldu, iyi... Ama bak, canın sıkılıyor, sen de bir gün izinimi isterim diyorsan, vereyim paramı git. Çekinme ha, vallaha billâha çekinme.

Bir şey diyemedi Dilber. Ne giderim diyebilirdi, ne de kahrını. Hele:

«Verin benim paramı da» demek o denli zor geldi ki kendine, atelyeye girdi. Kızdı içinden Nahide'ye de, öteki çarpık bacaklı Sevinç'e de. Diyebilirdi kendine, yarın hepimiz izinliyiz diye... Onların demediğini patronu diyordu. Hem de, Dilber'in bu bir gün içerisinde dikeceği bilmem kaç sutyeni hiç hesaba almadan, gidebilirsin istersen, diyordu. İyi adamdı Şevket âbi. Gerçekten iyi adamdı. Bu Sevinç ve Nahide'ye yüz vermediği için, yavaşına, çocuklarına bağlı olduğu için, çok iyi adamdı. Sevinç'le Nahide'ye kalsa, adamı bir günde baştan çıkarırlardı ama, Şevket âbi, öyle Şevket âbi değildi...

- Dilber! dedi patron dışardan.
- Efendim...
- Birer çay içelim mi?
- İçelim... Ama benden...
- Hayır, sen paramı almadın da ha.

— Borç verirsiniz.

— Olmaz, senden yarın içeriz.

Dışardan patronunun, pencerenin camını açtığını, aşağıya kahveciye seslendiğini duydu:

— İki çay... Lan Fırlaak, çaylar eyi olsun ha!

Dilber, şaşmıştı böyle birdenbire

patronuyla içten konuşmasına. Ama sonradan düşününce, patronunun biraz önceki hareketine bağladı böyle konuşmasını. Kahvecinin ayak seslerini duyduğu zaman, elindeki işi bir kenara bırakarak, beklemeye başladı. Acaba patronu çayı içeriye mi yollayacaktı, yoksa, yanına mı kendisini çağırıp içeceklerdi? Bir zaman bekledi, bir iki çay bardağı sesi duydu ama, kendisini çağırın olmadı. Ayağa kalkmıştı ki, patronunu gördü atelyenin kapısında. Elinde çay bardağı vardı:

— Atayım mı şekerini? diyordu.

— Atın, dedi. Sonra ekledi: Ben de geliyordum zaten dışarı!

— Yok canım, iç burda çayını, dedi patron. Dur, ben de getireyim çayımı, şöyle karşılıklı içelim.

Patron çayını almaya çıkarken, Dilber'in kafasından belki bin tane acaba geçti. Ama, patronu içeriye girince, bu acabalardan hiçbirinin ne olduğunu bulup çıkaramadı kafasından. Yalnız, içinde bir korku vardı. Bu korkunun da ne olduğunu az çok anlıyordu ama, iyiye yormaya, düşündüğü şeyleri, iyi yönünden almaya çalışıyordu.

Patron:

— Yorulmuşum vallaha, dedi.

— Zor, dedi Dilber, aksama gadar ayak üstdü biçki biçmek.

Patron, hiç Dilber'in gözüne bakmadan, baş parmağıyla çay bardağının kıvrım yerini okşayarak:

— Akşam da rahat etsen ya, dedi.

Dilber:

— Gece giderken de mi iş götüriyorsunuz eve?

— Yoo... Evdeki iş bize geliyor.

Cüldü Dilber:

— Anladım, dedi kılıbıksınız, ev işi görüyorsunuz.

— Raziyim vallaha, dedi Şevket. Ev işi görmeye razıyım. Ama yeter ki çene olmasın.

— Çocuklar mı ağlıyorlar?

— Yok gızım yok...

Pofladı Şevket, sonra bir sigara yakarak:

— Bizimki, dedi, bizimki...

— Avradınız mı?

— Heye... Bi çene ki, dinime imanına, ne yemekde durur çenesi, ne yatakda durur çenesi, ne içerde, ne dışarda. Başına dert insanın.

— Neye gızıyor?

— Neye gızıyor? Boşver şimdi canımı sıkımayım, iç çayını. Ne diyor şeytan bilyon mu, vallaha al başım buralardan get diyor. Nah burama geldi. Senede iki üç manto geyer, gene de söylenir, geyecek neyim var diye. Belki beş çift ayakkabısı var, gene de söylenir ayama geçirecek bir şeyim yok diye. Bilyon mu görmemiş. Ayamızıdaki çamırdı, çıkdı başımıza daş oldu.

— Vallaha, dedi Dilber, meraklıdır kadınlar biraz suna buna. Onun için deymez yani üzülme.

— Canım gızım, onlar olsa öp de başına koy. Buraya bile garışır.

— Buranın nesine garışır?

— İşine. Her işine... Hani bir gün buraya geldi getdiydi ya...

— Evet...

— İşte tamaaam, o günden beri, maşallah çene, maşallah çene...

— Neye gızmış?

— Hakkı yok ki gızmaya? Vallaha yok...

Ben işime bakarım, canım kımı isderse alır onu çalışdırırım...

Durdu... Elindeki çay bardağını dikiş makinesinin tablasının üzerine koyduktan sonra:

— Sana gızmış, dedi.

— Bana mı?

Dilber, ne olduğunu bilemedi:

— Niye bana gızmış? dedi.
— Ne biliyim, çıkar o gızı yanından, diyor, başka bişi demiyor.
Elinde olmadan Dilber'in gözleri doldu. İri bir damla yaş, gamzesinin çukurundan, biçimli ağzına doğru aktı, onu, başka bir damla iletirdi. Bakmıyordu patron Şevket Dilber'in yüzüne. Onun için bu iki damla yaşı göremedi. Ama, Dilber'in hiçkır-maya başladığını görtince, ciddi bir şekilde:

— Niye ağlıyorsun? dedi.

Cevap vermedi Dilber. Makinenin üzerinden, çıkıntı bir kumaş parçası olarak gözünün yaşını sildi.

— Aldırma, dedi patron. Ben onun sözüne bakar mıyım hiç? Ne diyorum biliyon mu, çirkinliğinden yapıyor vallaha. Böyle senin gibi güzel bir gızı gördü müydü hasedinden çatlıyor. N'apsın güzel olan, e-linde de el ya, Allah öyle yaratmış. Hadi hadi, sil gözünün yaşını. Ben onun dediğine bakmam heç. Avrat-sa avratlığını bilsin, benim işlerime garişmasın... Bu sabah da eyice bi gavga ettik. Bana, bugün ay başı, ver parasını yolla, bir daha gelme-sin, dedi. Ben de ne dedim biliyon mu, ulan dedim, seni boşarım da elin gızının işine son vermem, ne kötüllüğü dokundu sana gızcağızın, dedim.

Dilber, bir fısıltı gibi:

— Ben gidiyim Şevket abi, dedi.

— Yok, dedi Şevket.

— Gidiyim Şevket abi. Benim için yuvanı yıkmak!

— Cehennemim dibine, yuvaymış... Ayı ini ayı... Ayı ini daha rahatır ordan. Yâni ne diyorum biliyon mu, havalar soğuk olmasa, şurda, şu masanın üstünde geceleri yatacam, evine de, barkına da diyecem... Dile golay, onbeş senedir çekerim gah-rımı. Bir günden bir güne yüzünün güldüğünü görmedim. Mutlu olmasından haberi yok ki... Yepyeni bir şey alır üstüne, beğenir dükkânda ahrken, akşam başlar evde söyle-meye, niye bunu aldım, niye bu re-agi aldım diye. Sona sabaha kadar gözüne uyku girmez, ikidebir beni uyandırır, bana bak, yarın sabah benimle beraber gel, ben tek başıma değiştirmeye utanırım, beraber gi-dip değiştirerek der. O zaman ben de, ahrken aklın nerdeydi, beğenip al-madın mı, ahrken niye bakmadın derim, haydi kopar bi pandomima... Ondandır sonra sabaha kadar uyuya-bılırsın uyu... Yok elin adamları söylemiş, yok elin adamları böy-lemiş... İç dur artık sigara, birini yak, birini söndür, fabrika bacası gibi...

Bir sigara daha yaktı patron Şevket:

— Olmayacaktı ki çocuklar, dedi. bir gün bile bakmazdım gözünün yaşına. Amma artık onlar da gözük-mez oldular gözümde... Yok yok, ga-çıp gedecem ben buralardan.

Dilber, patronunun söylediklerinin bir kısmını dinledi, bir kısmını din-lememi. Hayallerinin yıkıldığına it-züllüyordu. İlerde aylığı artacaktı, babasına daha çok para verecekti, annesine yeni bir ayakkabı alacaktı. Onların hepsi yıkılmıştı şimdi. Bir tek insanın yüzünden, hem de ken-disine hiçbir kötüllüğü dokunmamış bir insanın yüzünden. Ne yapmıştı ki Dilber ona? Göğüsleri iriyse, ba-cakları düzgünse, Tanrı, bu at su-ratlı kadına nisbet olsun diye ya-ratmamıştı ya. İçinden:

— Hain kadın hain! dedi.

Patron:

— Üzülmeye ha, dedi. Vallaha heç üzülmeye. Ben avrat sözüne bakmam. Sen bu ada ben galdıkça galacan. Ben senden çok memnunuz.

Çay bardağının üzerindeki kaşığı alıp, öteki bardağın üzerine koyduk-tan sonra:

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Unutmak için...

Alkolik hastasının anlattıklarını dinleyen doktor:
— İçkiyi kesinlikle bırakmalısınız! dedi.
Hasta boynunu büküdü:
— Pekli ama, nasıl bırakabilirim doktor?
— Çeşitli yolları var bunun. Canınız içki istediği zaman, unut-mak amacıyla kendinizi işe verebilirsiniz. Yatıp uyuyabilirsiniz. Ya da bir portakal soyup yiyebilirsiniz.
Hasta umutsuzca mırıldandı:
— Desenize içkinin getireceği felâketlere boyun eğmekten baş-ka çarem yok!
— Neden?...
— Neden olacak doktor... Günü yirmidört saati ne çalıştı-lırım, ne uyuyabilirim, ne de her kadeh yerine bir tane hesabıyle günde yetmişiki portakal yiyebilirim!

Uyutmanın ustaları

Sahnelerde gösteriler yapan sihirbazı, dolandırıcılık suçuyla yargıç huzuruna çıkartmışlardı.

— Sayın yargıç, diye kendini savunmaya başladı adam. Hile-baz ve sahtekârlık ithamlarının tutarsızlığını ortaya koymak için, izin verin burada hepimizi ipnotize ederek beraatime karar ver-diğinizi söyleteyim size!

— Zahmet etmeyin dostum, diye sanığı susturdu yargıç. Uyut-ma işini avukatınıza bırakın!

Akıl

Ünlü Trevi çeşmesi başındaki heykelin bir kolu koparak önün-deldi havuza düşmüştü. Turistle-rin, para atmaya gelenek haline getirdikleri havuzun başına biri-kenler kopuk kollu heykele bakıp bakıp fikir yürütüyorlardı. Biri:

— Soğuktan zarar görüp kop-muş olabilir, dedi.

Bir başkası:

— Yapımda kullanılan mal-zeme kötü olabilir, dedi.

Kalabalığın arasında bulunan bir işkoçyalı ise, havuzda biri-ken paraları toplamak için kolun düştüğünü iddia etti!

Kurşun

Teksas'ta bir konuşma:

— Zavallı John, ölmüş!

— Kim kurşunladı?

Titiz müşteri

Orta yaşlı, her halinden titiz bir adam olduğu belli olan bir zat ezcaneye girdi. Kendisini gü-ler yüzle karşılayan eczacıya sor-du:

— İdrar tahlili yapıyor musu-nuz?...
Eczacı başını salladı:

— Evet, yapıyoruz.

Kibar zat:

— Pekli, dedi, o halde ellerinizi yıkayın da bana bir aspirin ve-rin!

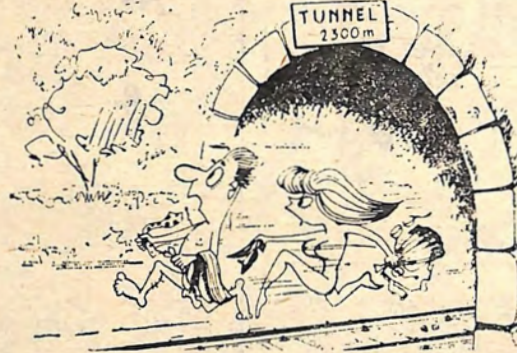
— Ha, o patlama mı ne?... Hiç anneciğim, televizyonda kovboy filmi seyrediyoruz da!..

Temizlik

Madam, evin himzetçisine sor-du:

— Bu kafesin içindeki kanar-yalar nereye gitti?

— Ben de bilmiyorum madam, diye cevap verdi hizmetçi. Aspi-ratörle kafesin içini temizliyor-dum, birdenbire yok oluverdi ka-naryalar!

— Hani bu tünelden hiç tren geçmezdi!..

Korku

Kafa yorgunluğunun diğer yorgunluklara benzemediğinden dert yanıyordu. Biri:

— Fabrikanın gürültüsünden kurtulup, başını dinlemek için eve koştuğunda karının çenesine yakalanmak korkusu yok mu, işte o bitiriyor insanı, diyor.

— Sen yine şanslısın, diye cevap verdi arkadaşı. Nihayet dinlemek zorunda olduğun bir karın var. Bir de beni gözünün önüne getir. Kız-erkek, tam 23 kardeşim var. Tezgâhtarlık yaptığım mağazada bütün gün müşterilerin sorularına cevap verdikten son-ra eve döndüğümde de teker teker, «E, nasılsın, işler ne âlem-de?» diye onlar sormaya başlamıyorlar mı!..

Hipodromda

Hipodroma girerken gözüne kestirdiği genç ve güzel kızla ar-kadaşlık kuran, yarışlar başlar-ken samimi olan adam sordu:

— Atların çekişmeleri, size de heyecan veriyor demek.

Dişice fıkırtlayan genç kadın:

— Evet ama bir farkla, dedi.

Bana heyecan veren atların koş-maları değil, zengin at sahipleri-nin peşinden koşmaları!..

Nasıl bilmez!

Kadın, kocasına sordu:

— Kişiliğimde iki kadının mev-cut olduğunu biliyor musun?

— Aah ah! dedi adam. Bilmez olur muyum? Çünkü ikisinin de masrafını karşılayan benim!

— Aaa, bak.. biri teslim bay-rağı çekmiş!..

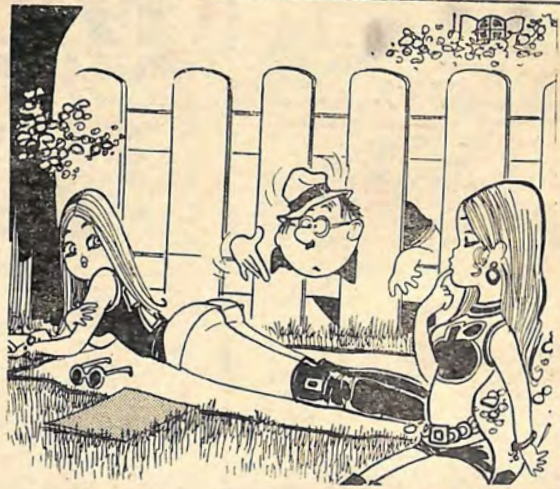
Dünya Karikatürleri

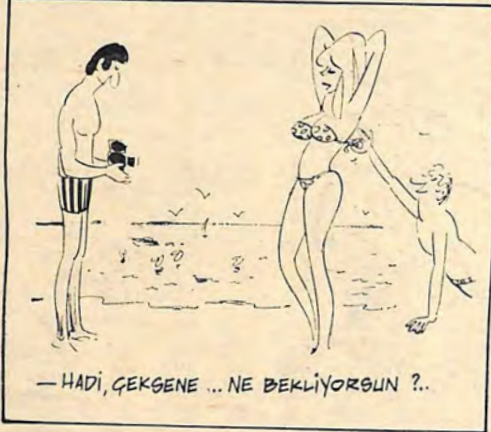
AZ DA OLSA KIBAR
İNSANLAR VAR ŞU
DÜNYADA.

YAZISIZ

- FENA SIKIŞTI !.. KARISINA HABER VERMEK LÂZİM !..

- HADI, GEKGENE ... NE BEKLİYORSUN ?..

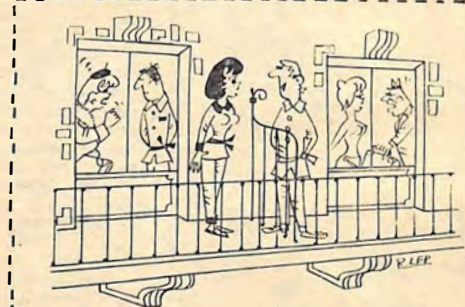
- HA, O MU ?.. SEKSOLOJİ BİLGİSİNİ
ARTTIRIYOR !..

VAY KÜÇÜK
OBUR VAY !..

- NEDEN Mİ KAPISI YOK ?.. ATLAMASI
KOLAY OLSUN DİYE !..

- BIRAKALIM ONLAR KAVGA ETSİN... BİZ İNLA-
ŞALIM DA !..

- Her şeyiniz öyle
hoş ki... gözleriniz
dudaklarınız ?

- Beliniz bacak-
larınız ve ...

- KOCANIZ !..

- DURUŞUNUZ HARİKA . AMAN KİPİRDAMAYIN HEMEN
GİDİP BORÇLULARINIZI ÇAĞIRAYIM !..

Yazın biriktir...

"Karıncı ile Ağustos Böceği" ni
hatırlarsınız. Karınca yaz boyunca
topladı ve kışı huzur içinde
geçirdi. Ağustos böceği ise...

Bu yaz biriktireceğiniz
paraları 8 Temmuz ka-
dar İş Bankasında top-
layarak değerlendiriniz.
"Sürpriz Çekilişte" çeşit-
li ve zengin para ikrami-
yeleri sizleri bekliyor.

kısa güvenle gir!

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

